

MESÉK

Titokzatos sün-történetek

2014

digitális kiadás

www.vadonleso.hu

TARTALOMJEGYZÉK

Harmatcsepp Óvoda, Szentistváni úti telephely óvodája, Virág csoport, Mezőkeresztes: Izgalmas tavazi ébredés	6 old
Kulcsár Debóra: Sün Samu kalandjai a sötétben	15 old
Kiss Dorottya Sára: Süni mese	20 old
Jakab Boglárka: Síró kövem, és a Titokzatos Sün	22 old
Kovács Bálint: Sün Balázs kalandja	30 old
Émiás Fanni: Süntesók	33 old
Doszpoth Piroska: Tiltott szünidő	39 old
Molnár István: Keleti Sün Pál	42 old
Czingula Anna: A süni vadalmakalandja	48 old
Nuszpl Sára: Határtalan barátság	51 old
Nemes Tekla: Az öreg fügefa titka	64 old
Tóth Julietta: Barátom, Tüskés	75 old
Zakinszky Regina: Őszi sünmalac	90 old
Várady Lilla: Kerítés és a kukacok	97 old
Pintér Lili: A kicsi süni és a kincs	100 old
Juhász Krisztina: Süni segít	107 old

ELŐSZÓ

A keleti sünn, hazánk egyetlen őshonos sünnfaja, Magyarország majd minden táján és településén előfordul, mégis oly keveset tudunk az életükről. Télen elbújnak, és téli álmat alszanak, tavasztól őszig az éj leple alatt vadászgatnak, mindenféle pajort, csigát és gilisztát fogyasztanak. Néha-néha, többnyire csak alkonyatkor vagy éjszaka kerülhetnek a szemünk elé. Ezt írják legalábbis a tudományos ismeretterjesztő könyvek. A színes fantáziával megáldott gyerekek azonban tudják, hogy ez csak a dolgok egyik oldala.

Mit is csinálnak a sünnök valójában? Hol töltik idejük nagy részét? Kivel találkoznak, hogyan „beszélgetnek”, udvarolnak, vagy épp perlekednek? Mi fontos nekik és mi nem? Hogyan látják a világot és hogyan minket, embereket? Mit szeretnek és mitől félnek? Esetleg milyen titokzatos, tündéri vagy boszorkányos dolgokban vesznek részt, mi történik velük?

Ilyen és hasonló kérdések megválaszolására a Vadonleső Program 2014-ben A KELETI SÜNN ÉVE alkalmából „Titokzatos sünn-történetek” címmel meseíró pályázatot hirdetett 6-11 éves művészi írói vénával megáldott sünnbarátok részére.

Az országos pályázatra beérkezett nagyszámú pályamunkákat a nemzeti park igazgatóságokon bírálták. Ez a könyv, a legjobbnak ítélt meséket mutatja be.

Budapest, 2014

A szerkesztők

IZGALMAS TAVASZI ÉBREDÉS

Egy kora tavaszi reggelen a keresztesi kerekerdő közepén hangos csipogásba kezdtek a kopott tollú madarak, így jelezve a többi állatnak a tavasz beköszönését. De nem csak a verebek csivitelése jelezte a tavasz jöttét, hanem az avar alól kibújó hóvirág is. Róka koma is felébredt a hangos ricsajra, pedig az egész éjszakát vadászattal töltötte:

- Ej, ezek a fránya verebek, nem tudják befogni a csőrüket! - álmosan ült ki a rókalyuk elé. - Áááááh - ásított és közben valami zörgésre figyelt fel, amely a tavaly lehullott levélkupac alól hallatszott. Róka koma egy fa mögé osont, és sunyi módon lelapult, onnan figyelte, hogy mi történik. Alig hitt a szemének! A levélkupac alól egyesével, sorban egy sündisznó család tagjai bújtak elő. Először Sün apu kukucskált ki:

- Gyertek, bújjatok elő! Itt a tavasz! - lelkesedett a süncsalád első felébredője. - Na, hétalvók! Motoszka! Szepegő! Hadarka! Csipogó! Hasatokra süt a tavaszi nap! Sün anyu, ébreszd már fel a kicsiket!

Sün apu reggeli ébresztője váratlanul érte a család tagjait. Motoszka volt az első, aki hallgatott édesapja hívó szavára, ő egyébként is szeretett mindenfelé keressélni, kutakodni, alig várta, hogy a téli alvás után útnak induljanak. Őt követte Hadarka, aki amolyan féle kis tudósnek számított a sünök között, mindig mindenről meg volt a véleménye:

- Úgy vélem - közben nagyokat nyújtózik -, hogy ez a tavaszi napsütés me-

legebb, mint a tavalyi volt. Ez a meleg kedvez az olyan finomságok elszaporodásához, mint a hangya, a pajor és giliszta. Bár, ha jobban belegondolok a giliszták az esőt kedvelik, nem pedig a napsütést.

Ekkor nagyot lódított Hadarkán a furakodó kis Csipogó:

- Na, ne most okoskodj itt nekünk - kotyogott közbe a legkisebb süngyerek.
- Éhes vagyok! Enni akarok!

A levélkupac alól sírás hallatszott, és Sün anyu nyugtató szavai:

- Szepegő ne sírj! Itt a tavasz! - hallatszott a sünök édesanyjának nyugtatósa. - Már nincs kint hideg! Nem fog fájni a lábad! Nehezen kászálódik ki az avar alól Szepegő, a folyton pityergő süni.

- Én nem azért sírok, mert fázik a lábam! - jelentette ki Szepegő sértett méltósággal -, hanem azért pityogok, mert éhes a pocakom!

A süncsalád többi tagja hangos kacagásban tört ki, mert mindenkinek egyszerre korgott a pocakja. De a kellemes hangulatot elrontotta Róka koma, aki a süncsalád elé ugrott, ugyanis nemcsak a sünök voltak éhesek az erdőben. Éhes szájával vicsorgott a süncsalád legkisebbikére, Csipogóra:

- Hmmm, de nagyot nőttél a télen - csorgó nyálát alig tudta visszatartani a róka, miközben Csipogó fejét nyaldosta. - Jó lesznek nekem reggelire! Úgysem volt sikeres az éjjeli vadászatom!

Ekkor már be is akarta kapni a róka a kis sünt, amikor Csipogó az utolsó pillanatban összegömbölyödött, és olyan lett, mint egy nagy tüskés labda. Így a ravasz róka csak az orra hegyét szúrta meg, hangos vonyításba tört ki:

- Jajjj! A fránya egye meg ezeket a sünöket! - fogta az orrát. - Elfelejtettem, hogy milyen szúrósak! Óóó, ááá - jajgatott a pórul járt ravaszdi. Amikor abba-

hagyta az ordítást, elődalgott morogva a patakhoz, hogy legalább egy kis vízzel enyhítse fájdalmát, éhségét. Elcsendesedett a táj, alkonyodott már, amikor a süncsalád „kigömbölyödött” a védekezésből, és Sün apu nyugtatta a rémült süngyerekeket:

- Már elment az a sunyi róka! Nagyon ügyes voltál kis Csipogó! Szerintem nyugton hagy minket az idén az a ravasz róka!

Szepegő hangos sírásba kezdett újra:

- Éhes vagyok!

- Na, akkor menjünk, keressünk hangyákat! - szólt lelkesen a süncsalád legöregebbik tagja. - Aki a leghamarabb hangyabolyt talál, az kapja a legtöbb hangyát!

Hamarosan találtak egy hangyabolyt, elégedetten lakmároztak, de a hosszú tél után a pici hangyák kevésnek bizonyultak, a sünök hasa még mindig éhes volt.

- Hiába keresek - panaszkodott Motoszka -, elfogyott a finomság!

- Úgy vélem, hogy az illatos dombon van elegendő giliszta - okoskodott Hadarka.

- Jó! Menjünk az Illatos dombra! - szólt Sün anyu. - Álljunk sorba!

A sünök beálltak a megszokott vonulási sorba: elől ment Sün apu, őt követte Motoszka, Hadarka, Csipogó, Szepegő és végül Sün anyu. Vidáman bandukoltak az Illatos dombig, annak reményében, hogy jól teletömhetik a pocakjukat gilisztaival. Ám amikor felértek megdöbbenve látták, hogy az Illatos domb kiszáradt. Az az Illatos domb, amelyben olyan sok giliszta tanyázott még tavaly. A Süncsalád szomorúan ült le a domb tetején.

- Most mitévők legyünk? - szólalt meg először Sün anyu.

- Éhesek a gyerekek és mi is! - fordult oda Sün apuhoz.

- Át kell mennünk az úton! Az emberek kertjében bizonyára van giliszta!

- Nem mehetünk! - vágott közbe Sün anyu aggodalmas hangon. - Az útke-
resztesződés! Nagyon veszélyes! És az emberek kertje is veszélyes!

- Meg kell próbálnunk! - biztatta Sün apu az aggódó Sün anyut.

Amíg így tanakodtak a sünök, közben pirkadni kezdett. Úgy döntöttek,
hogy várnak alkonyatig, mert nappal túl kockázatos lenne az útke-
resztesződésen áthaladni. Az illatos domb tövében bebújtak az avarba, és elaludtak...

- Uhu! Uhu! Uhu! - hallatszott az egyik közeli fa tetejéről. Motoszka rémül-
ten felriadt.

- Anyu! Apu! Mi ez a hang?

Sün apu kidugta a fejét az avarból, és megállapította, hogy este van.

- Ne félj! Ezt a hangot egy bagoly adja! Ő is most indul vadászni az éj leple
alatt. Minket megvéd tőle a tüskés hátunk!

A beszélgetésre felébredt a süncsalád többi tagja is. Közösen megállapod-
tak, hogy átkelnek a veszélyes útke-
resztesződésen. Sorba álltak: elől ment Sün
apu, őt követte Motoszka, Hadarka, Csipogó, Szepegő és végül Sün anyu.

A keresztesződésnél éppen át akartak kelni a túloldalra, és már az út felénél
jártak, amikor jaj! Váratlanul egy autó lámpája tűnt fel a messzi távolból. A sünök
úgy szedték apró lábaikat, ahogyan csak bírták. Már majdnem mindenki átért az út
túloldalára, amikor rémülten vették észre, hogy Csipogó, a legkisebb süngyerek az
út közepén álldogál. Az autó túl közel volt már, hogy Sün apu visszazaladjon érte...
Csipogó összeszorította a szemét. Ebben a pillanatban hangos csikorgás hallatszott.
Az autóvezető az utolsó pillanatban vette észre a kis sünt, és megállt az autójával.

Az autóból egy embercsalád szállt ki, hogy megnézzék közelebről a rémült kis süngyereket, aki ijedtében összegömbölyödött egy szúrós gombóccá.

- Nézd Apu! - szólt kedves hangon egy kislány -, elveszítette a családját a kicsi sün! Vigyük haza, kérlek! Majd én etetem, itatom, gondját viselem...

- Én is segítek - bizonygatta a kisfiú, az embercsalád legkisebbik tagja. - Na, anyu! Vigyük haza!

Az embercsalád beletette Csipogót egy dobozba, és hazavitték magukkal.

Sün anyu csak állt az út szélén, könnyes szemmel, Sün apu hangosan mérgeződött, a kicsi sünök csak némán álldogáltak az út szélén.

- Valamit tennünk kell! - szólt Sün apu. - Nem hagyhatjuk Csipogót!

- Bárhová mehettek az emberek autóval! Sohasem érvük utol őket! - fakadt sírva Sün anyu.

- Úgy vélem - kezdte halkán Hadarka -, kérhetnénk segítséget az erdő állataitól. Legyen szárnyuk, mert repülve jobban belátják az egész utat. Tehát kérjük meg a madarakat, hogy segítsenek!

- Köszönöm kicsikém - szólt Sün anyu szipogva -, jó, hogy ezt kitaláltad. De meg kell várnunk a reggelt, mert éjszaka a madarak alszanak.

- A baglyok nem! - visították lelkesen Motoszka, Szepegő, és Hadarka.

- Elmegyek, és megkérem a baglyot, hogy segítsen - mondta Sün apu, és sietős léptekkel elindult az erdőbe.

Sün anyu a három süngyerekekkel bebújt az avarba, és szomorúan elaludtak. Eközben Sün apu meglátta a baglyot egy erdőszéli fán. Összeszedte minden bátorságát, és felkiáltott neki.

- Hahó! Bagoly Úr! Legyen szíves!

Abban a pillanatban suhogást hallott Sün apu, és az orra hegyén egy hatalmas, éles karmot. Hiába meresztgette a tüskéket a hátán, semmire sem ment vele. Elkapta az orrát a bagoly, így nem tud összegömbölyödni...

- Mit akarsz? Uhuuu! - kérdezte a bagoly.

- Az emberek elvitték a kicsinyemet, segítséget jöttem kérni tőled - mondta fullasztó hangon Sün apu. - De már látom, hogy rossz helyre jöttem!

A bagoly elengedte a sünt. Sün apu meglepődötten nézett a bagolyra, aki könnyes szemmel elmesélte, hogy az ő fiókáját ember vadászok vitték el, és azóta nem látta a kis baglyot.

- Segítek neked! Te menj, és keresd meg a családot! A vadkörtefánál találkozunk! - ezzel széleseben elszárnyalt a bagoly. Sün apu visszament a családjához, és vártak...

Teltek múltak a napok, hetek, már a cseresznye is pirosítani kezdett. Az embercsalád vidám reggelre ébredt. Peti és Pircsi lélekszakadva szaladt az anyukájukhoz.

- Ugye kivihetjük a kertbe sünit?

- Igen, de nagyon óvatosan! - válaszolta az anyuka kedvesen. - Vigyázzatok rá!

Vidáman kiszaladt a kislány és a kisfiú a kertbe, és a dobozból kiengedték Csipogót.

- Biztosan jobb kedvre derül, olyan szomorú süni! - kiáltott örömmel Pircsi.

- Igen! Jó lesz neki nálunk a kertben! - bizonygatta Peti.

De a kis süngyerek továbbra is szomorú volt, nagyon hiányoztak neki a szülei és a testvérei. Hiába bántak vele jól az embergyerekek, hiába kapott minden nap

friss gilisztát a kertből, vágyakozott a családja után. Pircsi és Peti ahogyan nézték a kis sündisznót, rájöttek, hogy nagyon szomorú a kicsi sün.

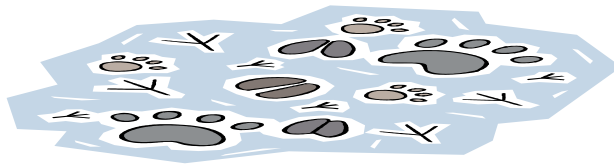
- Anya, hogy segítsünk a süninek? Olyan szomorú a szeme! - kérdezte Pircsi.

- Szerintem, hiányzik neki a családja! - válaszolta Anya. - Meg kell keresnünk a családját. Ó! - kiáltott hangosan fel Anya - Nyomozhatnátok! Biztosan keresi a családja! Keressetek nyomokat a kertben!

Aznap este Pircsi és Peti nyomokat kerestek. Minden bokorba bekukucskáltak, de hiába keresték a süncsalád nyomát, nem bukkantak semmi nyomra.

Aznap éjjel a süncsaládhoz visszatért a bagoly és elvezette őket az embercsalád kertjébe. Észrevétlenül lopóztak a kertben, féltek az embercsaládtól. Csak az apró lábnyomaikat hagyták ott a veteményesben.

Másnap reggel Pircsi és Peti újra kivitték Csipogót a kertbe, és akkor valami történt! Csipogó meredten megállt a veteményes szélén, és csillogó tekintettel nézte a süncsalád nyomát. Az embergyerekek értették a süngyerek tekintetét.

Otthagyták kint a kertben, és bementek, hogy a szobájuk ablakából szemléljék az eseményeket. A süncsalád a bokor mélyén várta, hogy Csipogó egyedül maradjon. Amikor csak Csipogó maradt a kertben, a süncsalád odaszaladt hozzá, és boldogan bújtak össze.

Az embercsalád örömmel nézte a süncsalád egymásra találását, és megfogadták, hogy gondoskodni fognak a sünökről.

Pircsi és Peti minden nap meglocsolták a kertjüket, hogy minél több giliszta legyen a süncsaládnak.

*Harmatcsepp Óvoda, Szentistváni úti telephely óvodája,
Virág csoport (Mezőkeresztes)*

SÜN SAMU KALANDJAI A SÖTÉTBEN

Egyszer egy család egy szép téli éjszakán rátalált egy átfagyott sünire. Azonnal bevitték a házba, óvatosan betakargatták és vizet is öntöttek neki. Magához tért, de sajnós volt egy kis gond: nagyon félt a sötétben így, ahogy egyedül hagyták. A félelemtől égnek álltak a kis tüskéi. Régen mindig a családjával aludt, és akkor persze eszébe sem jutott a fenyegető sötétség. Most azonban korom-fekete volt körülötte minden, kivéve azt a rést, ahonnan kacagások és gyerekhangok hallatszódtak.

Bekukkantott hát. Ez volt a gyerekszoba, ahol a gyerekek az ágyon társasjátékoztak, és olvastak is néhányan.

De jó, hogy itt vannak mások is! - ide hátha beengednek - gondolta a süni, és be is kocogott a szobába. Lett is nagy sikongatás!

- Mi ez a nagy riadalom? - szaladt be az anyuka.

- Mi csak megijedtünk, mert bejött a süni -, mondták a gyerekek.

- De ilyenkor ő is megijed. - magyarázta az anyukájuk. - És szerintem csak nagyon egyedül érezte magát - azzal bevitte a szobájába.

Ettől a naptól fogva a kis süni ott telelt át az emberek házában. Mint tudjátok, a süni téli álmod alszik, de ebben a vidám családban bizony a mi kis Samunknak - ahogy elnevezték a gyerekek - nem volt kedve olyan hosszú álomra hajtani a fejét. Szívesebben vett részt a család mulatságaiban!

A gyerekek sokat olvastak a sünökről, így megtudták, hogy mit szeret enni,

hol szeret élni, és hogyan él egy süni család. Na, ennek a kis süninek nem volt gondja az idén ételre, italra, mert mindenki szívesen etette. Tudjátok mit kapott? A könyveket bújva megtudták, hogy a sünök szeretik a főtt húst, a főtt tojást, vagy rántottát, sőt szívesen eszik a cica- és kutyakaját is. A téli álom is kiment a szeméből ilyen bőség láttán, itt az emberek biztonságos, meleg házikójában. Olykor-olykor kíváncsian tekintgetett ki az ablakon a havas téli tájra, amit életében először látott.

Így érkezett el a tavasz. A család elhatározta, hogy szabadon engedik. Nagy nehezen búcsúztak el Samutól, mivel nagyon a szívükhöz nőtt. Sajnos a sünök nem tudnak beszélni, Samu csak a puha kis orrocskájával bökdöste meg minden családtagnak a kezét, és lassan belevetette magát a sűrűbe. Miközben távolodott, vissza-visszanézett.

Útközben találkozott pár sünival, de egyáltalán nem voltak vele kedvesek. Mikor odaért a régi süni-lakhoz, és benézett a poros ablakon, azt látta, hogy a volt házacskájuk üres. Az ajtón egy cetlit talált, amin ez állt:

“Ezt a házat elfoglalhatják, mert elköltöztünk!”

Miután útjára engedték Samut, a család nehéz szívvel gyalogolt vissza az otthonukba. Ahogy a ház bejáratához értek, észrevették, hogy újabb három süni szimatol a küszöbnél. Rögtön eszükbe ötlött, hogy a három kis tüskés, talán a szabadjára engedett árvácskájuk famíliája lehet. Hogy ezek a kedves kis sünik végre egymásra találjanak, és ne keveredjenek el újra, betessékelték őket a házba. Azt tervezték, hogy másnap reggel, világosban elindulnak a szabadon bocsátott süni keresésére és visszahozzák a többiekhez, hátha tényleg ők a családja? Eközben Samu is elindult az övéi felkutatására, de sajnos a tavasz első napjaiban

még hamar sötétedik. Sötétben pedig nehéz a kutatás, de hallani a neszeket. Így is volt, nem messze felfigyelt valami surrogásra. - Mintha ez a hang ismerős lenne - gondolta magában.

Úgy tűnt, hogy a bokor is megrezdült kissé. Samu észre sem vette, hogy a nagy sötétségben már nem is fél, ami jó, hiszen tudjátok gyerekek, a sünök éjszakai állatok. Nahát, a kis Samuból nagy süni lett!

- Hahó! Van itt valaki? - kérdezte Samu.

Megint megrezdült a bokor, de semmi válasz. Hirtelen előugrott valami szürke-fekete gombóc.

- Segítség, ki vagy te!? - kérdezte most mégis kissé rémülten Samu.

- Nem ismersz fel kiskomám? én vagyok Bandi, a borz, a barátod! Miért kószálsz egyedül a sűrűben?

- Keresem a családomat, akik elköltöztek a régi házunkból.

- Segítek én megtalálni őket, de előbb együnk, mert korgó gyomorral nem kezdhetünk nyomozásba.

Elvezette Samut egy emberek által lakott házhoz, ahol tele volt a kuka. Samunak hirtelen ismerős lett a környék.

Az emberek éppen igyekeztek vissza ahhoz a helyhez, ahol elengedték a kis sünit. Nem voltak messzire a házuktól, ahonnan zörejek hallatszódtak.

Kíváncsian visszanéztek a házuk felé, és észrevették, hogy a kukájuknál egy torkos borz társaságában ott falatozik Samu, akinek éppen a keresésére indultak. Bandi, az emberek láttán rémülten elinalt, de Samu ottmaradt, megörült a régi jótevőinek. A ház ablakában azt is észrevette, hogy ott kukucskál három ismerős süni. Az egész családja ott volt! Erre még nagyobb lett az öröm. Eszébe sem jutott

közben, hogy beesteledett, és ismét sötétség van, így neki most éppen félnie kellene. Ilyen kellemes sötétségben ugyanis még nem volt része Samunak, talán a napfénynek sem örült volna ennél jobban, hiszen együtt volt mindenki, akit szeretett.

A sünök beköltöztek a család kertjébe és boldogan éltek, talán még ma is ott laknak.

A ti kertetekben, lakóhelyetek környékén laknak sünök? Bánjatok velük olyan szeretettel, ahogy a család a kis Samuval!

Kulcsár Debora (8 éves, Kétegyháza)

Süni mese

Sziasztok! Süni Soma vagyok. Ez a történet rólam fog szólni. Akkor történt, amikor a mamám azt mondta, hogy elég nagy vagyok ahhoz, hogy egyedül találjak magamnak kuckót, és magam lássam el élelemmel, később a családomat most még magamat.

A nap, noha még csak hét alma elfogyasztásának megfelelő ideig, azaz hét óráig járhatott az égen, bágyadtan pislákol, és nem sokat melegített. Nyugat felől hűvös szél fújt, az őszi illatát hordva a hátán, mint valami csomagot, ami a végállomáson kipattan, és elárasztja illatával az egész kisvárost, majd, mint aki jól végezte dolgát tovaszáll.

Én már egyre álmosabb voltam. Most biztosan azt mondanátok, hogy fekszem le egy zugba, és aludjak. De, nehogy azt higgyétek, hogy olyan könnyű egy kicsi városban, egy még kisebb süngyereknek vackot találnia télire, így hát én is útnak indultam, keresgélve, kutatva. Hmm. Mi az a felborult fekete fedelel íze? Jó helynek látszik. Azok a zöld micsodák is puhának tűnnek, és mit látnak az én kis gombostű szemeim? Az ott csak nem egy almacsutka?! Ez a nekem való hely. De vigyázat! Ne tegyetek elhamarkodott kijelentéseket. Ahogy közelebb merészkedtem, megcsapta érzékeny nózimat valami émelyítő bűz. Fúj! És te jószágos ég! Ezeket kiűritik. Még mit nem! Nem költözöm ide! Nem akarok én is abban a teherautóban landolni.

És az alatt az autó alatt? Mit gondoltok? Nheem ! Ez túlságosan is hangos,

ráadásul elgurul fölöttem. És jaj! Elnézést, köhögnöm kell ettől a szagtól. Chöchöchöchöcő! Ez a füst orrfacsaró.

Inkább megnézem magamnak azt a körbekerített füves részt. Nem is olyan rossz! Érdeke... Irgalmas sünnös tüske! Hisz ez a hely életveszélyes! Labdák, cipők és rohangáló gyerekek mindenütt. Esküszöm, jelenteni fogom az állatvédőknek. El innen!

Bemegyek a parkba. Ez az utolsó reményem. Már alig állok a praclimon. Áááááá! Segítség! Egy kutya! Futás! A park sem jó. Most mit tegyek? Fáradtan kuporodom le egy pad tövébe, amikor valaki felvesz. Egy kislány felkiált.

- Anya! Nézd egy kölyöksüni!

- Hazavisszük, kicsim! Úgy látom, nincs hol aludnia szegénynek. A kertünkben jól fogja érezni magát. Tedd be szépen a táskádba! Indulunk.

Betettek valami sötét helyre, ami még kemény is volt, ennek ellenére mégis elbóbiskoltam. Arra ébredtem fel, hogy eláraszt a fény. Kinyitottam a szemem és azt hittem, álmodom. Egy tágas kert tárult szemem elé. Az egyik sarokban egy avarkupac tele bogarakkal, előttem pedig sekély tócsában víz. Ittam, majd elindultam a halom felé. A kislány mosolyogva biztatott. Sehol sincs kutya. Befeküdtem pihe-puha „ágyikómba” és becsuktam a szemem. Halkan fülemben duruzsolt a lágy őszi szél zenéje, és távolról még hallottam a kislány hangját.

- Jó éjszakát, Soma!

Kiss Dorottya Sára (12 éves, Budapest)

A SÍRÓ KÖVEM ÉS A TITOKZATOS SÜN

Ez én mesém nem úgy volt, hol nem volt, mert nem volt, még mindig van. Van, csak nem mindenki látja és tudja. Vannak emberek, akik az erdőbe járnak kirándulni és vagyok én, aki a legkedvesebb barátomhoz járok ki az erdőbe, minden nap.

Most elmesélem nektek, hogy lett szeme a síró kövemnek. Én, Boglárka, nagyon szeretek barangolni erdőn, mezőn. Mindig gyűjtögetek, van egy picit füzetem, amibe mindent feljegyzek.

Este, mikor már anyukám is azt hiszi alszom, én serényen dolgozom és írom a következő napi felfedező túraútvonalamat. Az útvonalam a síró kőtől a síró kőig szól, már vagy 1 éve.

Egy reggel elindultam a kis füzetemmel a közeli erdőbe. Amikor már olyan messze voltam, hogy faluból sem hallottam a kutyák ugatását, és a pocakom is jelezte, hogy kéri a táskámból azt az almát, akkor gondoltam, leülök egy öreg gesztenyefa alá. Ahogy a lábamat kinyújtottam, és a táskám mélyében keresgetni kezdtem, furcsa hangra lettem figyelmes. Felugrottam, magamhoz szorítottam a táskámat. Szívem kalapált, mint egy kis gőzös. Féltem. Futottam volna, de valami azt súgta: várj és figyelj!

A hang egyre hangosabb lett, az addigi hangos madár operett egyszerre elhalkulni kezdett. Lehajoltam, óvatosan letettem a táskám, majd letérdelve, erősen koncentrálni néztem az avart.

Egy szürkés-barnás követ fedeztem fel egy maréknyi levélkupac alatt. Közelebb hajoltam, majd az addigi fel nem ismert hang mellé társult egy pár síró szem. No csak, ez a kő sír!

Akkorra már a félelmem átalakult bátorsággá. Tudnom kellett, hogy mi történik itt. Hisz ez egy varázslat. Eddigi legizgalmasabb történetem fog bekerülni a varázsfüzetembe - gondoltam.

Lelkesen és türelmetlenül vártam, mi fog történni. Jaj, a pocakom, el is feledkeztem róla. Elkezdtem falatozni az almámat, ahogy a csutka lekerült a földre a „kő” elé, egyszerre csak csend lett.

Megmozdult!

Megmozdult!

A kőnek szeme lett.

Pislog és pislog.

Hosszas szimatolgatás után megette az almám végét, és akkor rájöttem, hogy ez nem egy kő, ez egy Süni.

Ahogy kimondtam hangosan, szia Süni, a sünike válaszolt:

- Szia.

Húha, most már biztos, hogy álmodok.

- Hát miért sírsz? - kérdem.

- Miért? Miért? - válaszolt mogorván, de mégis aranyosan. Olyan egyedül vagyok. Nincs egy barátom se - sóhajtott és szipogott.

- Jaj, ne haragudj, látod, milyen buta vagyok, be sem mutatkoztam. Kőris Benedek vagyok. De a többiek csak Síró Benedeknek hívnak.

- Az én nevem Boglárka. Örülök, hogy találkoztunk. De miért vagy te Síró Benedek?

- Mert egyfolytában sírok. Ha felnézek a fára és meglátom Mókusékat, olyan vidáman futkároznak egyik ágról a másikra. Ketten gyűjtik a kis házukba a télire valót. Vagy ott vannak Harkályék. Minden reggel pontban 8 órakor mennek az erdei oviba. Bár kicsit hangosan, mert Harkály Lacika nem szeret oviba járni. Így mindig hallom, ahogy megígérik neki a szülei a délutáni játszóterezést, persze a cukrászda meglátogatásával. Mindenki olyan boldog körülöttem. Mindenkinek van barátja, csak nekem nincs. Apropos cukrászda! Utoljára, mikor Mackóval beszéltem, aki akart adni nekem egy frissen sütött áfonyás pitét. De mikor lehajolt és elérte a tüskéimet, roppant mérgesen dörmögte:

- Ejnye Beni! Hányszor mondjam, vedd le azt a tüskés kabátodat!

Meglátod, senki sem fog barátkozni veled! - és mérgesen ott hagyott. Még a pitét is elvitte.

- Tudod, igaza lett. Nincs egy barátom se, akivel játszhatnék, vagy megölelhetném. Pityeregve elindultam - de már olyan sokat jöttem, és elfáradtam. Folyton próbálom levenni ezt a fránya kabátot, de nem tudom. Nagyon szomorú vagyok, és kérek ne haragudj, hogy kérdés nélkül megettem az almádat. De már olyan éhes voltam.

Hát, mit is mondjak.

- Bár csak előbb találtam volna rád. Neked adtam volna az egészet.

Nagyon sajnáltam Benit és elhatároztam, segítek neki.

Hosszas beszélgetés után ránk esteledett. Haza kellett mennem. Sajnáltam Benit otthagyni. De akkor egy hang szólt.

- Menj csak nyugodtan, vigyázok én a kis barátodra.

- De mégis, ki vagy te, és honnan szólsz?

- Húúú, de kíváncsi vagy! Itt vagyok fent - szólt a hang mélyen és bölcsen.

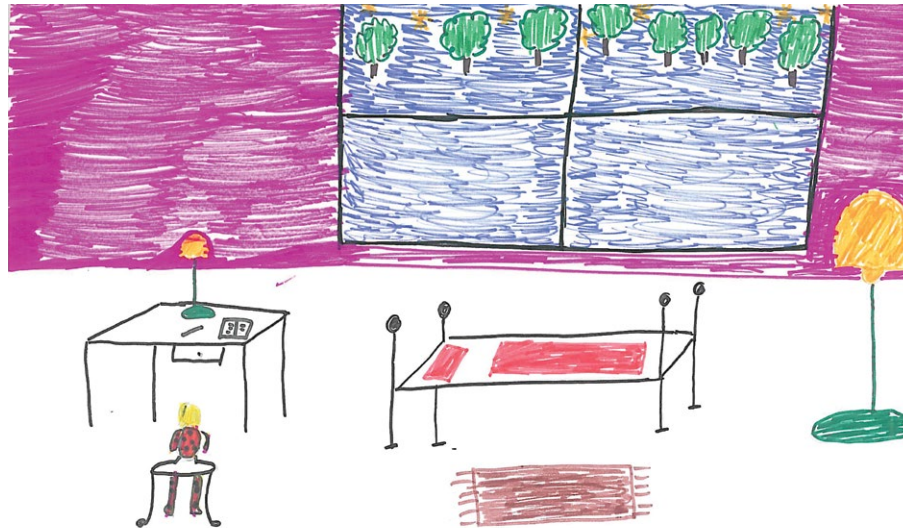
- Még mindig nem látlak.

- Hm. "Odvas ág 2". Itt lakom, és a nevem Bagoly Béla. Már jó ideje hallgatlak, és hallottam a kis Beni történetét is. Sajnálom, hogy nincs egy barátja sem. Az én barátom is, aki itt az 1-ben lakott, két éve hogy elköltözött már. Én is egyedül vagyok a könyveimmel. Mert nekem ők a barátaim. Lexikális tudásommal lehet, hogy tudok segíteni nektek. Holnapra, ígérem, megnézem hogy lehet levenni a tüskés kabátot.

Beni nagyon megörült. Siettem én is haza. Alig vártam már, hogy újra reggel legyen.

Ilyen sokat még én sem gondolkodtam, mint azon az éjszakán. Jaj, egy örökkévalóságnak tűnt az az éjjel, azt hittem soha nem akar reggel lenni.

Már majdnem elszundítottam - na, jó, lehet egy kicsit elbóbiskoltam -, de egyszerre csak hipp-hopp, reggel lett.

Gyorsan elkészültem. Hamar, hamar. Ittam a meleg kakaót. Édesanya még szólt is, „Vigyázz, poci fájás lesz, annyira gyorsan iszol!”. Csak azon járt a buksim, hogy mihamarabb kiérhessek az erdőbe.

- Jaj, Beni reggelije! - gyorsan léptem vissza a kiskapuból és tettem a táskámba egy szép nagy, érett körtét. - Most már minden megvan - gondoltam, majd gyorslépésben vettem az irányt az erdő felé. Ahogy elértem az erdő szélére, Harkály Lacikáékkal találkoztam.

Szóltak, siessek, mert szegény Beni vigasztalhatatlanul zokog. Siettem, ahogy csak bírtam. Odaérve hallom ám, ahogy Bagoly Béla könyveit lapozva próbálja Benit vigasztalni.

- Hát jó reggelt! - mondom.

Szegény Beni annyira sírt, hogy még köszönni sem tudott.

- Hiába mondom, hogy ne sírjon, már vagy egy órája zokog - mondja Bagoly Béla.

- De mi történt?

Néztem így, néztem úgy, de semmit nem találtam tüskés kabátról. Nem is értem, én még ilyen különös kéréssel nem találkoztam. Elmondtam Beninek, hogy nem találom a megoldást, és azóta sír.

- Jaj, annyi baj legyen, majd én megvigasztalom.

Leguggoltam kis Benihez.

- Kérlek Beni, nyugodj meg, hoztam neked reggelit. Gyere edd meg és közben kitaláljuk, mi legyen ezzel a tüskés kabáttal.

Így is lett.

Beninek nagyon ízlett a mézédese körte. És akkor eszembe jutott...

- Te Beni! Tudod milyen körtét kaptál?

- Nem... nem tudom.

- Hát megmondom én neked. „Tüskés körtét”!

- Komolyan? - De ez nem is bökött!? Finom édes volt.

- Tudom én azt, de neki ez a neve. Látod, látod, a tüskés körte nem is tüskés. Akkor mondd már meg nekem, a tüskés kabátod miért tüskés?

Nagy csend lett hirtelen.

- Miért? Hát én azt nem tudom. De látod, azt sem tudom, hogy ez a kabát miért kabát, hisz soha nem tudom levenni. Viszont a cipőmet igen. Volt még Macinál a cukrászdában egy szép kék kiscipőm. Maci nem szerette, ha az erdei saras cipőmben megyek be hozzá. Ezért tett egy cipőcskét nekem az ajtó elé. Mindig felvettem, ha bementem hozzá. De a kabáttól soha nem tudtam megszabadulni.

- Tudod mit gondoltam, Beni!?! Szerintem ha Maci nem szólt volna neked a kabát miatt, a mai napig eszedbe sem jutna levenni. Te így vagy jó, ahogy vagy. Ne akarj másnak másnak megfelelni. Légy önmagad mindig! Nincs is süni túske nélkül, sőt nincs nincs is barátság barát nélkül.

Erre Beni azt felelte:

- Igazad van! - és megfogadtuk, hogy mindig barátok leszünk.

Azóta is minden nap meglátogatom kis barátomat.

És képzeljétek, egy új süni család költözött az erdőnkbe!

Beninek most már van barátja.

Vidáman bújócskáznak és fogócskáznak.

És mondok egy titkot: soha nincs melegük a kabátban!

Jakab Boglárka (7 éves, Nagykanizsa)

SÜN BALÁZS KALANDJAI

Picur egy eleven, egyéves, zsemleszínű tacsókó kutyus. Ezt a kutyust négy hetesen, nagyon fiatalon hozta ide a gazdája, egy családi ház udvarára. Ekkor még nem is sejtette, hogy milyen kalandok várnak rá ezen a környéken. Picur egyévesen már nagyon komolyan vette a házőrzést, gazdája legnagyobb örömére.

Egy nyárvégi, teliholdas éjszakán Picur a kutyaólbán békésen szundított. Egyszer csak zörgésre, mocorgásra lett figyelmes. Az udvar hátsó része felől jött a furcsa nesz. Kijött az óljából, és elindult körbenézni.

- Mi lehet ez?

Talán a telihold zavar

Körbjárta az

Visszament az óljába,

mocorgást, zörgést hallott. Ismét körbejárta az udvart. De amint elkezdett

Mi zavarja az álmomat? - kérdezte Picur. - engem? - gondolkodott Picur.

udvart, szaglászott, de semmit sem talált. már éppen elhelyezkedett, mikor ismét

szaglászni, ugatni, hirtelen csend lett, és már nem hallotta a furcsa zörgést, mocorgást. Ahogy álmosan kullogott vissza az ólja felé, ismét zajra lett figyelmes. A kerítés mellett talált valamit.

- Ki ez? Mi ez? Talán a szomszéd

kutya? Az nem lehet, Bodrinak más szaga van! - kiáltott fel Picur.

- Te jó ég! Mi ez? Egy négy lábon járó túpárna? - csodálkozott Picur. Beviszem a gazdinak. Biztos ő hagyta el! - gondolta Picur.

Ebben a pillanatban, mikor odahajolt, megbökte az orrát az a titokzatos valami.

- Te túpárna! Te haragszol rám, hogy így összeböködsz? - kérdezte Picur.

Ekkor megszólalt a tüskeshátú: - Túpárna? Hahaha! Süni vagyok, a nevem Sün Balázs. Picur elgondolkodott. Még soha nem találkozott sünival.

- Ha tényleg süni vagy, akkor kötelességem, hogy megugassalak, mert ez az én területem - mondta Picur. Ekkor hangos ugatásba kezdett. Sün Balázs ijedtében összegömbölyödött. Erre Picur kérdezgetni kezdte.

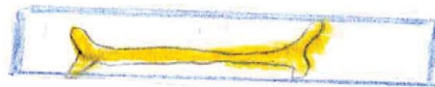
- Mit keresel itt éjszaka, ráadásul az én területemen? - Sün Balázs összeszedte minden bátorságát és ezt válaszolta:

- Vackot építetek magamnak a téli alváshoz, ehhez gyűjtök most leveleket.

- A telet végigaludni? Jó vicc! Télen lehet a legjobbakat vadászni, játszani a hóban! - nevetgélt Picur.

- Tudod mit? - kezdte Picur. - Felejtsd el az avargyűjtést, a sok munkát, van nekem egy jó kis kutyaházam, szívesen megosztom veled egész télen!

Sün Balázs örömmel költözött be a kutyaházba, hiszen napok óta egyedül kószált, és fáradt is volt már.

Azonban az éjszakák egyre hűvösebbek lettek, Sün Balázs nagyon fázott, és éhes is volt. Picur hiába hozott neki kutyatápot, csontot, de a süni nem evett belőle.

- Azt hittem, hogy aki ilyen gömbölyűre hízott, az egész nap csak eszik és eszik - mondta Picur.

- Igen, őszre így felhizlalom magam, hogy kibírjam tavaszig. Gilisztát, sáskákat, gyíkokat eszek - mondta süni.

- Ezeket biztos nem találunk a kutyaól környékén, mert az ugatásom távot tartja őket - nevetett Picur. - De tudod mit? Az udvar végén nézzünk körül! - mondta Picur. Amint keresgéltek, furcsa, éles, madárszerű füttyhang csapta meg a fülüket.

Picur ugatott, Sün Balázs azonban kérte, hogy ne ugasson, hiszen a testvérei: Tódor, Samu és

Simi hangját hallotta, akik éppen őt keresték mamájukkal együtt. Nagy volt az öröm, ahogy megtalálták az eltévedt Sün Balázst! Picur mindenki hátára egy útravaló almát rakott bűcsúzóul.

Ezután minden nyáron Sün Balázs és testvérei örömmel látogatták meg Picurt.

Kovács Bálint (9 éves, Jánossomorja)

A SÜNTESESÓK

Meseerdő közepén élt egy süncsalád. A három süntestvér nagyon aranyos volt, de egyáltalán nem hasonlítottak egymásra. Úgy hívták őket, hogy Tüsi, Selymes és Virgonc. Tüsi azért lett Tüsi, mert neki szúrtak a legjobban a tüskéi, bátor, erős, és nagyon szúrós természetű volt. Selymes arról kapta a nevét, hogy selymes tüskéjű, okos, kedves, szerény és félénk volt. Virgonc pedig izgó-mozgó, vicces, fecsegő és mindig jókedvű süni volt.

Egy szép nyári napon elhatározták, hogy felkerekednek és bejárják az erdőt. Ahogy mentek, mendégéltek, észrevettek egy pillangót, akinek tarka szárnyán megcsillant a napfény, mintha csak egy szivárvány lett volna.

- Ott egy tündér! - visította boldogan Virgonc.

- Kapjuk el! - kiáltotta Tüsi.

Kergették, kergették, de egyszer csak eltűnt. Néztek jobbra, néztek balra, de sehol sem látták.

- No, ez tényleg tündérke volt - mondta vidáman Virgonc.

Ahogy ballagtak tovább, találkoztak egy rókával.

- Szia, róka koma! - köszönt neki Selymes.

- Éhes vagyok, és megeszlek titeket! - mondta nekik a ravaszdi köszönés nélkül.

- Ám, ha megeszel minket, akkor a szúrós tüskéinktől nagyon fog fájni a hasad - oktatta őt Selymes.

- Ez engem nem érdekel! - morogta a róka, ám ekkor hirtelen Tüsi rágurult a lábára.

- Még most is azt mondd-e, hogy nem érdekel? - kérdezte huncutul Tüsi. Róka koma fájdalmában jajgatott és elsomfordált.

A süntesók nevetve mentek tovább, de hirtelen egy sebes folyású patakhoz értek. Nem volt sehol sem egy híd, és a kövekről lesodorta volna őket a víz. Tanakodtak, hogyan lehetne átjutni. Selymesnek támadt egy pompás ötlete.

Odament hód barátjukhoz, és így szólt hozzá:

- Kérlek szépen Hód Hugó, készíts nekünk egy hidat! Úgy tudom te abban nagy szakember vagy.

Se szó, se beszéd, Hugó odament egy fához, és éles fogaival kirágta. A fa pontosan rádőlt a tajtékos vízre, így a sünik könnyedén átkeltek rajta.

- Köszönjük szépen, barátocskánk! - kiáltotta a három testvér a patak másik oldaláról.

- Szívesen, máskor is boldogan segítek nektek - válaszolta a hód.

Kirándulásuk során találkoztak egy medvével, aki kinyújtott karral állt, és így szólt: - Állj! Itt nem mehettek tovább!

- Miért nem? - kérdezte Tüsi haragosan.

- Mert ez az én területem, és ha bejöttök ide, megeszlek titeket - válaszolta Baltazár, a medve.

Selymes ugyanazokkal a szavakkal oktatta, mint a rókát:

- Ám ha megeszel minket, akkor a szúrós tüskéinktől nagyon fog fájni a hasad!

- Én nem félek a tüskéitektől, mert nagyon erős és bátor vagyok - hengegett a behemót.

- Odanézz, ott egy nagy, piros málnabokor és egy mézzel teli kaptár! - kiáltott fel hirtelen Virgonc.

A medve már nem is foglalkozott velük, hanem rávetette magát a bokorra, ami bizony nem málna, hanem csipkebogyó volt. A tüskék beleakadtak a bundájába és csak nagyon nehezen tudott kiszabadulni belőle. Eközben a három testvér kuncogva ballagott tovább.

A távolban láttak egy házikót, úgy gondolták, megnézik, hogy ki lakik

benne. Meghúzódtak egy bokorban, kikukucsáltak, és látták, hogy két kislány játszik a kertben. Anna és Panna nagyon kedves kislányok voltak, szerették az állatokat. Észrevették a három sünit, majd beszaladtak a házba. Kis idő múlva kezükben három-három cikk körtével jöttek vissza. Elosztották a kis állatkáknak igazságosan.

A sünik jóízűen, csámcsogva ették az ízletes vacsorát. Panna megsimogatta Selymest, és így szólt a testvéréhez:

- Gyere, nézd csak milyen finom, selymes tüskéje van, nem is szúr!

Anna is megsimogatta, és valóban nem szúrtak a tüskéi.

- Honnan kerülhettek ide? - tanakodott Anna.

A három kistestvér csak rágcsálta tovább a finom eledelt, és kedvesen nézett a lányokra. Már későre járt az idő, ezért Anna és Panna elbúcsúzott a három új barátjától, és bement a házba.

Selymes, Tüsi és Virgonc visszahúzódott a bokorba, és arról beszélgetett,

milyen kellemesen telt ez a kirándulás. Hirtelen fújni kezdett a szél, zuhogott az eső, villámlott, és dörgött az ég. Nagyon megijedtek, de ekkor megpillantották a két kislányt, akik feljük közeledtek. Egy dobozkat hoztak magukkal, amiben a kis barátaikat bevitték a házba. A három testvérke boldog volt, hogy nem kell az esőben ázni-fázni. Az éjszakát a házban töltötték, ahol mindenféle finom falatokkal látta el őket Anna és Panna.

Reggel elindultak haza a szüleikhez. Amikor megérkeztek, elmesélték kalandjaikat az erdő lakóinak. Elhatározták, hogy máskor is meglátogatják a kedves kislányokat.

Rémiás Fanni (10 éves, Kazincbarcika)

TILTOTT SZÜNIDŐ

Sziasztok! Sanyi vagyok a Süni Suli második osztályából. Tavaly költöztem ide Rovarvárra a családommal. Hamar beilleszkedtem az új közösségbe, de a tanulásba kevésbé.

Furcsa, hogy nem játszhatok egész nap, ezért inkább a szünidő az izgalmasabb.

Éppen fociztunk Szilivel, Somával és Szabival, mikor a lányok csúfolni kezdtek, hogy unalmasak vagyunk, mert mindig ugyanazt csináljuk. Talán igazuk van. Ezért döntöttünk úgy, hogy felfedezőútra indulunk.

Sokáig baktattunk, mire kiértünk az erdőből. Felnéztem. Egy nagy sárga valamit láttam. Olyan, mint egy sünkunyhó, csak sokkal nagyobb. Tanácsoltam, hogy forduljunk vissza, de az expedíció többi tagja leszavazott. Elindultunk meg nézni a másik oldalát. Kis idő múlva finom illat csapta meg az orrunkat.

Köveltük a nyomot, de nem hiába. Terített asztal várt minket (amit ti inkább macskakajának néznétek). Sajnos előbb kezdtünk lakmározni, mint belegondolni, hogy az élelemnek gazdája is van. Hamar kiderült, kicsoda.

Egy nagy kandúr tűnt fel a láthatáron. Futni nem volt idő, ezért összegömbölyödtünk, ahogy azt tanították. A következő néhány másodperc nagyjából így telt: macska ugrik, Saci nyekken, macska nyávog, Saci sír, kutya megjelenik, macska fut, kutya utána fut... Csak tíz perc múlva ítéltük úgy, hogy elmúlt a veszély. Befutottunk az erdőbe. Sacinak szerencsére nem lett baja, csak megijedt.

Kissé felélénkülve indultunk haza, de az otthoni beszámoló félig-meddig elmaradt. Az biztos, hogy többet nem fognak unalmasnak állítani a lányok.

Doszpoth Piroska (12 éves, Óriszentpáter)

KELETI SÜN PÁL

Egyszer volt, hol nem volt, valahol Rókaországon is túl, ott, ahol a sok sün túr, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sünbolt. Irányítója büszke sün: Keleti Sün Pál volt.

A boltban dísztüskéket lehetett kapni sünöknek, volt kék, zöld, de még arany is. Sün Pál dolgozta ki a bolt minden kis darabkáját, ha a vevőkhöz sokat beszélt, ő maga fogta be a saját száját. Sün Pál feltaláló volt.

Már kiskorában rájött, hogy ő más, mint a többi sün. Egyik testvérkéje táncolt, a másik főzött. Ő csak a könyveket tanulmányozta s farigcsált. Mivel nem

maradt ideje szélfaragásra, folyton csak állt. Ősszel a mókusoknak csinált egy gépet, amivel mogyorószörpöt lehetett készíteni. Csakhogy onnantól a mókusok töretlenül nem ették a mogyorót. Süntársainak csinált úszóövet, csakhogy az a vízben kilukadt, százhelyen legalább, s a sünök elsüllyedtek a vízben. Egyetlen sikeres találmánya a sünpárna volt, amelyben lukak voltak. Ezekbe a lukakba pont belesüllyedtek a sünök tüskéi, így kényelmesen alhattak süntársai.

Egy szép őszi napon bekopogtak a boltba Sün Pál barátai.

- Szia Pali, jó éjszakát!

- De hiszen még reggel van... - értetlenkedett Pál. - Eljött a téli álom ideje, tavasszal lesz reggel. Mi megyünk aludni, tavasszal találkozunk! - mondta a sok sün barát, azzal elindultak beásni magukat az avarba, hogy nyugovóra térjenek.

Keleti Sün Pál kitette hát a táblát boltjára, mint minden évben:

"TÉLI ÁLOM MIATT ZÁRVA, NYITÁS JÖVŐ TAVASSZAL."

Nyitva hagyta az ajtót, tudta, nem fognak tőle rabolni, hiszen mindenki alszik már, még a rablók is. Kelletlenül a többiek után indult.

- Négy hónapot alvással tölteni, micsoda elvesztegetett idő! - morfondírozott magában. S akkor jött a nagy ötlet, tüskét ütött valami a fejében. Először azt gondolta, csak az egyik saját tüskéje görbült vissza a kobakjába, mikor nekidőlt az ajtónak, de rájött, hogy ez egy valódi világrengető ötlet.

- Ha sikerül ébren maradnom egész télen, négy hónappal több marad az évből. Négy hónappal több munka, több ötlet, több találmány, több evés!

Sün Pál nekilátott világrengető találmánya megvalósításának. Nem aludt egy hétig, két hétig, négyig. Kibírt ébren egy hónapot, kettőt, hármat. Hanem a negyedik hónapban már nagyon álmos volt. Kitémasztotta a szeméit, hogy le ne

csukódjanak, homokórájából pedig feltalálta az öt perces csörgőórát, ami folyton felriasztotta, ha mégis elaludt volna. Csakhogy február végén egy szarvasbogárka, névszerint Szarvas Boglárka fellökte a homokórát, s az összetört, s kifolyt belőle a homok. Így nem riasztott többé. Keleti Sün Pál pedig tavaszi álomba szenderült.

Elérkezett a március. Sün Pál barátai frissen, kialudva, futva jöttek, ami a sünöknél picit gyorsabb, mint a csigák száguldása egy hókupacban. Látják ám, hogy Pál alszik. Eltelt a tavasz, eltelt a nyár is. A sok boldog sün barát szerelmes lett, majd nyaralni indult júniusban. Szeptemberre oda is értek a Balatonhoz, ahol tüskéjüket süttették a napon. Egyikük elment dolgozni egy emberhez, tűpárna volt egy szabó bácsinál. Megszülettek a kis sünök is, de Pali csak aludt szüntelen.

Valamikor ősszel, amikor az egész év élményei után kezdtek már fáradni a sünök, s megint téli álmhoz készültek, felébredt Pali.

- Hová mentek barátaim? - dörzsölgette álmos szemeit a nagy feltaláló.

- Átaludtad az egész évet, november van ismét. Mi megyünk téli álmodni.

- Jövök veletek barátaim! Nem sikerült a találmány! Nem szabad megzavarni a természet rendjét!

- Sün Pali, de hiszen sikerült, ébren maradtál egész télen, ezen a télen én próbálom ki a találmányodat! - mondta az egyik barátja.

Így történt, hogy ettől kezdve telente egy sün sose aludta ki magát!

Molnár István (7 éves, Budapest)

A SÜNI VADALMAKALANDJA

Egyszer volt hol nem volt. Volt egyszer egy kis süni. Gondolta magában elmegy sétálni az erdőbe és gyűjt egy kis vadalmát.

Ment- ment mendegélt egyre mélyebbre ért az erdőbe. Észre sem vette, hogy már rég elhagyta azt a tájat, amit a szüleivel eddig megismert.

Mire a napocska felért az égbolt tetejére olyan messze került a kis süni az otthonától, hogy már a kiáltását sem lehetett hazáig hallani. Elszomorodott a kis süni, hogy nem fog hazatalálni és ráadásul egy fia vadalmát sem talált, pedig a pici pocija már nagyon korgott.

Bánatában nagyon pityeregni kezdett, amit egy picike madárka meghallotta és odarepült hozzá. Miután a kis csavargó elmesélte a madárkának, hogy hogyan került ebbe a csávéba a kis madárka azt mondta a kis süninek. Én tudok neked segíteni. Elvezetlek egy nagy fához amin az én fészkem van.

Azon a fán lógnak valami érdekes dolgok, amik ha leesnek az erdei állatok

szívesen falatoznak belőle. Lehet, hogy az pont az a vad valami amit te keresel, utána pedig az én apukám biztosan megmutatja neked a hazavezető ösvényt.

Úgy is volt, ahogy a kis madárka mondta. A kis sünit elvezette ahhoz a nagy fához ami alatt rengeteg finom zamatos vadalma volt leperregve. A kis süni örömben még táncolt is.

Úgy is volt, ahogy a kis madárka mondta. A kis sünit elvezette ahhoz a nagy fához ami alatt rengeteg finom zamatos vadalma volt leperregve. A kis süni örömben még táncolt is.

De nem sokáig ugrált, mert inkább teletömte a pici pociját a finomnál finomabb gyümöccsel. Miután végzett a falatozással ráhempergett a maradék almákra, hogy a családjának is vigyen belőle. Úgy nézett ki a kis teremtes, mintha egy négy lábon járó almafa lenne. Volt a hátán kicsi és nagy alma és még falevél is.

Mire a kis süni elkészült a kismadár apukája is megérkezett, hogy hazavesse a kis felfedezőt a szüleihez. A segítőkész madárkának nem volt nehéz dolga, mert régi jó barátja volt a kis süni apukájának, és ezért tudta, hogy hol lakik.

Amikor meglátta az édesanyját minden fáradtsága elmúlt, és nagyon szeretett volna hozzábújni az anyukájához. Miután kifújta magát megköszönte

a kismadár apukájának, hogy segített neki hazajutni. Az anyukájának pedig megígérte, hogy máskor nem fog ilyen messzire elcsavarogni.

A testvéreit megkínálta a finom vadalmafalatokkal, és amikor látta a vidám falatozást úgy gondolta, ha butaságot is csinált azzal, hogy meggondolatlanul útra kelt a vége mégis mesébe illő lett.

Ezután a kis süni mindig kikérte a szülei tanácsát, ha valami ismeretlen dolgot szeretett volna csinálni.

Itt a vége, fuss el előle!

Czingula Anna Erzsébet (8 éves, Harsány)

HATÁRTALAN BARÁTSÁG

Mindenki azt hiszi, hogy a sünök élete egyszerű és unalmas, ám nem tudják, hogy a sünöknek van titkos életük is. Erről fogok most mesélni.

Egy távoli erdőben, innen mérföldekre túl, élt egyszer egy sündisznó, Saci süni. Egy tavaszi reggel nagyon fájt a hasa. Aznap éppen arra tévedt barátja Bogi borzi. „Bogi borzi miután látta, hogy barátnője rosszul van, szaladt segítségért Bálint bagolyhoz. O egy nagy odvas fa tetején lakott, és igen elismert orvos volt az erdei kisállatok körében. A bagoly éppen gyógynövényeket szedett a fa alatt, mikor meghallotta Bogi borzít.

- Bálint bagoly! Segítség! - ért oda lihegve.

- Mi történt? - kérdezte ijedten a bagoly.

- Saci süni rosszul van! Segítség! - hadarta Bogi borzi.

- Siessünk! Azt hiszem, tudom, mi a baj. - válaszolta a bagoly egy kicsit elgondolkodva.

Mire a sünlakhoz értek, Sacinak már nagyon fájt a hasa.

- Te maradj itt kinn! - mondta a bagoly, aztán bement a süni odúba.

A borz az odú melletti fa egyik gyökerén türelmetlenül várt. Az éppen arra makkot gyűjtő Mimi mókusnak feltűnt az aggódó borz.

- Mi történt? - kérdezte.

Bogi borz elmesélte mi történt barátjával, Saci sünival.

- Ne izgulj! Bálint jó orvos, minden rendben lesz! - mondta biztatóan.

Éppen akkor ért haza süni Sándor, Saci süni párja. Elegáns öltönyében, piros nyakkendőjével és aktatáskájával a tőle megszokott pontos időben jelent meg a süni odú előtt. Cége, ahogy mindig, ma is árva szegény kisállatokon segített.

Megbecsült süninek számított az erdő kisállatok lakta részében.

- Végre elérkezett a várva várt idő? - kérdezte izgatottan az odú előtt várakozó, láthatóan izgatott kisállatoktól.

- Milyen idő? - értetlenkedett Bogi és Mimi.

Ekkor lépett ki Bálint az odúból. Szárnytollai izzadságtól átáztak, mellkasán megviselt orvos köpenye láttán az erdőlakó kisállatok nagyon megijedtek. Orrán lévő szemüvegét enyhén feltolva süni Sándorhoz fordult.

- Gratulálok! - hangja fáradt, de megnyugtató volt. - Öt kis szépség

- Gyertek! Menjünk be! -hívta az állatokat a büszkeségtől csillogó szemű Sándor.

Bogi és Mimi ekkor értették meg, hogy miről is van szó. Saci izzadtan, fáradtan de boldogan ölelgette öt kis apró tűpárnáját.

- Most már mi is igazi család lettünk! - súgta örömtől könnyes szemmel párjának.

Teltek a napok, hónapok. A kis sünök egyre nagyobbak és erősebbek lettek, kivéve Sanyit, aki a legkisebb volt. Ő hasonlított legjobban apjára. A csendes, félénk de mindig illemtudó süni fiú nagyon szerette testvéreit, de leginkább Sziszi nővérét, aki sokszor viselte gondját.

Egy tavaszi reggel korábban keltek, mint szoktak.

- Sanyikám, ébredj! Mindjárt reggelizünk! - ébresztette testvérét Sziszi.

- Miért? Milyen nap van?- ébredezett álmosan Sanyi.

- Hát nem emlékszel? Ma megyünk mi először iskolába. Szeretnék elköszönni tőled!

- És én? Nem mehetek? - kérdezte szipogva, két ásítás között Sanyi.

- Nem, Sanyi! Még egy kicsit növekedned kell!

- Gyerekek! Igyekeztek! Hamarosan indulunk! - sürgette őket a sün apa.

Mikor végeztek a reggelivel, gyorsan felkapták az iskolatáskát, és már indultak is apjukkal az iskolába. Sanyi kicsit szomorúan, de segített édesanyjának elmosogatni.

- Anya! Elmehtek az erdőbe kicsit sétálni? - kérdezte. Már elég nagy vagyok!

- Jó, menjél, de nagyon vigyázz magadra! A vadállatok lakta részt kerüld! Ebédre várlak! - válaszolta Saci.

Sanyi elindult barátokat keresni, de ez nem volt olyan egyszerű dolog, mint ahogyan azt gondolta. Senki nem volt otthon, hiszen mindenki az iskolában tanult. Közben észre sem vette, hogy milyen messze került otthonától. Itt még nem járt, mert ez a terület már a vadállatok birodalma volt. Egyszer csak sírásra lett figyelmes. A tisztás előtti bokrok irányából jött a hang, ami inkább keserves volt, mint ijesztő. Mivel szüleitől azt tanulta, hogy tőle telhetően mindig segítsen a bajba jutott állatokon, elindult a hang irányába.

- Segítség! Segítség! - kiabálta egy vékony hang.

Sanyi tudta, hogy mit kell tennie. A bokor tövében meglátta a csapdába esett kölyökállatot.

Nem kérdezte, hogy ki ő, milyen állat, hogyan került ide, megpróbált rajta segíteni, lábát kiszabadítani a csapdából, de nem sikerült neki.

- Várj! Hozok segítséget! - szólt a bajba jutott állathoz.

Ahogy vékony lábai bírták, szaladt Bálinthoz, a bagolyhoz. Az orvos-lak előtt már kiabált is:

- Bálint bagoly bácsi! Seeeeegíts! Egy állatkölyök csapdába esett!

- Jövök, egy pillanat, hozom a táskámat. De milyen állat? - érdeklődött

Bálint.

- Azt nem tudom, de segítségre van szüksége. - lihegte a sütné.

- Akkor siessünk! -és már repült is a bagoly, Sanyit követve.

Már az út felét megtették, mikor Bálint egyszer csak megtorpant és leszállt.

- Hol van az a bajba jutott kisállat Sanyi? - kérdezte gyanakodva.

- A tisztás előtti bokornál! - válaszolta Sanyi!

- De melyik tisztásnál? - faggatta tovább a bagoly.

Ekkor Sanyi mindent elmesélt: merre indult el, merre járt, hol hallotta meg a segélykérő kiáltást.

- Ettől félttem! Az a tisztás már a vadállatok területe! Oda mi már nem mehetünk! Anyukád nem mesélt erről neked? - kérdezte a bagoly.

- Nem. - szomorodott el Sanyi. Csak azt mondta, hogy arra ne menjek. Azt, hogy miért, már nem tudom.

- Nos, menjünk, segítsünk a barátodon, és egy kakaó mellett otthon elmesélek mindent. -nyugtatta meg Sanyit a bagoly.

Mire odaértek a tisztáshoz, már nagyon rossz állapotban volt a kis sebesült.

- Itt van! - mondta izgatottan Sanyi.

- De hiszen ez egy rókakölyök!!! - kiáltotta meglepődve Bálint. Na had lássuk azt a sebet!

- Auuu! Óvatosan, nagyon fáj! - jajdult fel a rókalány.

Sanyi ámulatából magához térve, így szólt

- Mi az a Róka?

- A róka egy vadállat, vörös és fehér színű szőre van, nem tüskéi, mint neked. - magyarázta Bálint.

- Szia! Rozi vagyok! -mondta bájos, csilingelő hangján a rókalány.

- Szia! Én meg Sanyi vagyok! Egy süni fiú. - és zavarában nagyot nyelt. Hátamat tüskék borítják, de nyugi, nem szúrlak meg.

Mire az állatkölykök összebarátkoztak, Bálint kiszabadította a rókalány lábát a csapdából.

Lepedőbe csomagolva, csőrével óvatosan megemelve felrepült vele.

- Kövess minket Sanyi, még be kell kötnöm a barátnőd lábát! De ne szólj senkinek a történekről, mert a vadállatok nem léphetnek a kisállatok lakta területre. Ez egy ősi szabály, egy megállapodás. Erről majd mesélek nektek, miután elláttam a feladatomat! - mondta a bagoly.

Mivel már majdnem ebédidő volt, mire odaértek az orvos-lakhoz, Sanyi gyorsan hazament, de ebéd után szaladt vissza a bagolyhoz és új barátjához.

Természetesen otthon semmit nem mesélt a történekről. Mire visszaért a bagolyhoz, Bálint már ellátta a sebesült rókakölyök lábát és a beígért kakaót készítette.

- Jókor jössz, invitálta Sanyit, elkészült a kakaó!

Sanyi leült barátja mellé, a bagoly meg vett egy nagy levegőt és elkezdett mesélni.

- Réges,régen, amikor még mindenki békében élt ... - kezdte a történetet,

és részletesen elmesélte a vezérválasztás körüli bonyodalmakat, az ebből fakadó irigykedést, veszekedéseket, ellenségeskedést, a szabályokat, az új törvény megszületését, miszerint kisállatok és vadállatok nem barátkozhatnak egymással, és hogy bánatára, akarata ellenére hogyan távolodtak el egymástól az állatok. Ma már két „családra” oszlik az erdő, két vezérrel.

A vadállatok vezére Szabi szarvas, a kisállatoké pedig én vagyok. Még senkinek nem sikerült megbékíteni az erdőlakókat. Én ebben a történetben a legjobb barátomat, Szabi szarvast vesztettem el, de talán ... most a ti barátságotok véget vet a viszályoknak - fejezte be megtörten a bagoly.

Sajnos ez a helyzet igen sok problémát okozott az erdei állatoknak. A vadállatok sorban haltak meg különféle betegségekben, mert nem volt orvosuk, aki segíthetett volna rajtuk.

A kisállatok életét pedig a ragadozó állatok nehezítették meg, mert nem volt senki, aki megvédje őket. De a hatalom, a viszály, az ellenségeskedés úgy látszik fontosabb volt. A két kis kölyökállat viszont úgy döntött, bebizonyítják mindenkinek, hogy szükségük van egymásra, és hogy sokkal jobb békén egymás mellett élni.

Sanyi és Rozi ezek után minden nap találkozott az erdőben, persze titokban. Együtt fedezték fel az erdő oly gyönyörű titkait, illatos virágait, bogarait, együtt hallgatták az éjszaka szerenádozó tücsköket és békákat, együtt vészelték át viharokat. Sokat tanultak egymástól, egymásról, és mindig számíthattak a másik segítségére. Rájöttek, hogy nagyon sok közös van bennük. Mind a ketten éjszakai állatok, mind a ketten szeretik a madarakat, a gyíkokat, sáskákat, cserebogarakat, lárvákat, földigilisztákat és a tojástart is. Mind a kettejük mellét fehér

szőr borítja.

Barátságuk azonban nem tudott teljesen titokban maradni. Bogi és Mimi mindig a kis Sanyi nyomába járt, ha véletlenül történe valami, tudják a családot értesíteni. Mindig meghatódtak a két kölyök feltétel nélküli barátságán. Egy nap Sziszi előtt is világossá vált, hová és kivel jár egyik öccse. Kezdetben nem nézte jó szemmel, de mivel látta, hogy öccse mennyire boldog, végül úgy döntött, ő is őrzi a titkot. De vajon meddig lehet titok a titok?

Egy nap váratlan dolog történt. Rozi nem volt ott a megbeszéltek időben az erdei tisztáson.

Sanyi csak, vár és várt, de barátnője nem jött. Majd másnap és harmadnap sem. Érezte, hogy valami baj van. Bogi, Mimi és Sziszi vigasztalta.

- Látod, látod. Mondtam, hogy nem jó ötlet vadállatokkal barátkozni. Nem megbízhatóak! - okoskodott a Mókus.

- Biztos történt valami, azért nem tud jönni. - mondta együttérzően Bogi.

- Igen, én is így gondolom! Rozi az egyik legjobb barátom. Soha nem csalódtam benne.

Tudom, hogy valami baj van, de nem tudom, most mitévő legyek. - szomorkodott Sanyi.

- Eszedbe ne jusson odamenni - szólt féltőn Sziszi. Tudod, hogy erre törvény van!

- Tudom ... - mondta sírástól elcsukló hangon a süni fiú.

Egy nap Sanyi nem bírta tovább. Összeszedte minden bátorságát és szépen, lassan elindult a róka odú felé. Pontosan tudta, hová kell mennie, mert Rozi mindent elmesélt róla. Az odú előtt elrejtőzött egy bokorban és figyelt, hátha

meglátja barátnőjét. Jött az éjszaka.

A csábító illatok és az éhség sem kerekedett felül rajta, csak figyelt, figyelt. Egyszer meglátta Rozit. Sírástól bedagadt szeme szinte ijesztő volt. Úgy vonított, hogy Sanyinak szinte kiélesedtek a tüskéi.

- Rozi! Rozi! Mi a baj? - szólt oda halkán, félve.

- Ki van itt? - kérdezte meglepődve a rókalány.

- Én vagyok az, Sanyi.

- Jajjjjj Sanyi. Nem félsz itt lenni? Nagyon nagy baj van ... kezdett bele Rozi. Apának, a lába ... lehet, hogy meg fog halni ... nagyon beteg. Egy tüske ment bele egy éjszakai vadászat alkalmával, és nem tudtuk kivenni. Begyulladt, láza van és ma már teljesen össze-vissza, beszél. Próbálkoztunk gyógynövényekkel, de a vadállatok között senki nem ért az orvosláshoz. Nagyon szomorú vagyok. Nem vagyunk még olyan nagyok, hogy apu nélkül életben tudjunk maradni. - mesélte megtörtén a róka lány.

Sanyi pontosan tudta, mit kell tennie. A rókalány kifejezett kérésének ellenére az orvos lak felé vette az irányt. Úgy szaladt a sötét erdőben, mint még soha. Bogi, Mimi és Sziszi a nyomában. Útközben, akinek csak lehetett, elmondta a róka család tragédiáját, hogy aki gyorsabb, és előbb ér az orvos lakhoz, szóljon Bálintnak. A fülemüle is hallotta ezt, és sietett Bálinthoz. Mire Sanyi odaért, Bálint már az odú előtt várta.

- Tudok mindent, Sanyi. De biztosan azt akarod, hogy odamenjünk? - nyugtalankodott a bagoly.

- Igen, muszáj segítened, Bálint! Más nem tud, csak te! Nagy szükségük van rád - kérlelte orvos barátját a süntű.

Egy egész állatsereg indult a tisztás felé. Persze a többi állat nem merészkedett közel, csak Sanyi és Bálint volt az, aki egyenesen a róka odú felé vette az irányt. Rozi meglepődött, hogy újra felbukkant barátja. Sírva borult a nyakába.

- Gyere, bevezetlek. Anya! Ő itt a barátom, Sanyi, és az Ő orvos barátja, Bálint bagoly, de őt te is ismered. Segíteni jöttek, kérlek, most engedd meg nekik! - határozott hangja csak úgy visszhangzott az odúban. A halás rókafeleség persze nem ellenkezett.

- Hát, elég nagy a baj, csúnya a seb, de meg tudom oldani. Még időben jöttem, Rudi. Már, ha megengeded. - szólt kedvesen és biztatóan a bagoly.

- Nagyon köszönöm. Mindig is nagyra tartottam a szaktudásodat Bálint. Megtisztelne, ha te gyógyítanál! - csuklott el Rudi hangja a gyengeségtől.

Bálint elmondta, hogy mire van szüksége, mi hol található, ki mit keressen, aztán gyorsan hozzáfogott az előkészületekhez. Az erdei kisállatok mind elindultak a szükséges gyógynövények, füvek összeszedésére. Miután minden összeállt, Bálint hozzá is fogott.

Órák múlva a bekötött lábú Rudinak már csillapodtak a fájdalmai. Jóízűen beszélgetett Bálinttal a múltról. Kezdett virradni mire a kisállatok hazafelé vették az irányt.

A következő hetekben Bálint rendszeresen járt a Róka családhoz, természetesen titokban. Rudi teljesen felgyógyult, és hálás volt bagoly barátjának.

Nem sokkal a történetek után, egy szép kora őszi napon Sanyi sétálni indult az erdőbe. A sűrű avarral borított talaj miatt nem vett észre egy nagy gödröt, és beleesett. Baja nem lett, csak nem tudott kimászni. Kiabált, de senki nem hallotta. Múltak az órák, esteledett, mikor Rozi bátyja, Ricsi róka arra sétált.

- Mit csinálsz te itt? - kérdezte a süntől.

- Beleestem ebbe a gödörbe. - mondta a sün fiú. Nem tudok kimászni, mert túl meredek.

- Én sem tudok lemenni, de hozok segítséget, azzal elszaladt a rókaodú felé. Otthon elmondta, hogy mi történt.

- Mindenképpen segítenünk kell Sanyin! - mondta Rozi. Menjünk Apa után a gyűlésre!

A vadállatok szokásos havi nagygyűlésüket tartották a tisztáson. A vadállatokat képviselők és a vezér, Szabi szarvas éppen az aktuális problémákat beszéltek meg, mikor a rókacsalád megjelent.

- Apa, Apa! Baj van! - kezdte Rozi, és elmesélte mi történt Sanyival az erődben.

- Ki az a Sanyi? -kérdezte a szarvas vezér.

- Ekkor Rozi és a rókacsalád mindent elmesélt, a kezdetektől egészen Rudi betegségéig.

A vadállatok meglepődve hallgatták a történeteket. Ekkor Szabi szarvas megszólalt.

- Jó! Hát akkor nekünk is segítenünk kell, de ez a törvényeinkkel szemben áll! Ti is törvényeink ellen vétettetek eddig! Rozi, vezess, induljunk együtt! A többit majd később megbeszéljük!

Közben a fülemüle a fán fülelve mindent hallott. Azonnal repült Bálinthoz és a sün családhoz, hogy elmondja mi történt. Útközben minden kisállatnak elcsipogta a friss hírt.

A kisállatok és a vadállatok egyszerre értek a csapdába esett süntől.

Az újratálalkozás miatt mindenki zavarban érezte magát. Senki nem tudta mit mondjon, mit tegyen. Bálint indult meg először Sanyi segítségére, de csak a gödör feléig tudott lemászni. Szabolcs, régi barátja utána indult.

- Várj, Bálint, segíték! Úgy, mint régen, számíthatsz rám! - szólt a szarvas.

Az együttműködés meghozta gyümölcsét, közös erővel kiszabadították a sünnfiút, aki igazán meglepődött, hogy a két erdei család együtt segített neki kiszabadulni. Kimerült, éhes és fáradt, de ugyanakkor elégedett volt, mert a több hónapos titkolt barátság elérte a célját.

Édesanyja sírva ölelte magához, és hálásan köszönte meg a segítséget Bálintnak és Szabolcsnak.

- Miért nem meséltél nekem erről?-kérdezte fiát.

- Mert félttem, hogy eltiltasz! - válaszolta a sünnfiú.

- És ti erről mind tudtatok? - fordult Bogi, Mimi, Sziszi és a többi erdei kisállat felé a sünn anyja.

- Hááát, igen. - válaszolták szemlesütve.

A sikeres megmenekülést egy rendkívüli erdei gyűlés követte, ahol Szabi szarvas részletesen elmesélte az elmúlt hónapok történéseit. Szavazásra bocsátotta a szigorú szabályok eltörlését, a további együttműködést, a megbékélést. Ennek mindenki örült. Az erdei gyűlés egy új taggal is bővült, Sándor, a sünn apa elfoglalta méltó helyét az állatok képviselői között.

A következő őszi reggelen már Sanyi is iskolába indult. Természetesen Róka barátnőjével együtt. Szabi szarvas kísérte őket. Az iskola kapujában így szólt.

Sanyi! Egy pillanatra várjatok még. Nagyon hálás vagyok azért, amit tet-

tetek az erdei állatokért. Felnyitottátok a szemünket, hogy jobb békében, békeségben együtt élni.

Megtettétek azt, amire nekem nem volt bátorságom. És még a legjobb barátomat is visszakaptam. Méltó leszel majd arra, hogy a gyűlésen elfoglald édesapád helyét, de addig még sokat kell tanulnod, menj hát!

- Sanyi! Rozi! Gyertek! Kezdődik az óra! - kiabált Sziszi.

- Megyünk!!! Válaszoltak, és boldogan tették meg első lépésüket együtt a tudás felé.

Nuszpl Sára (11 éves, Barcs)

AZ ÖREG FÜGEFA TITKA

1. fejezet

Egy szép nyári estén - a holdacska is feljött már - Panna elindult egy sétára. Úgy gondolta, hogy elmegy a kertjükbe, ami a házuktól 5 utcával arrébb feküdt. Szép kis kert volt, bár sötétben nem túl hívogató. Az úton azon gondolkozott, hogy vajon milyen élőlények, lények lehetnek ott, főleg éjszaka. Sietnie kellett, ugyanis 9 órára haza kell érnie, mert akármilyen nagy lány (12 éves), akkor sem lehet sötétben, kinn az utcán kóricálnia.

Azt gondolta megnézi a görbe fát. Ez a fa volt a kedvence és már régen nem járt nála. A dédpapája, akié volt régen a kert, mesélt neki sokat erről a fáról és a tövében rejlő titokzatos világról. Odament a görbe fához, ami egy fügefa volt. Érdekes módon minden évben csak egy szem fügét termett ez a fa. Most is csak egy volt rajta, de az szép, érett. Le akarta szedni, de nem sikerült, mintha a fa nem engedte volna. Így csak meg akarta simogatni, amikor neszt hallott az ezerfelé ágazó fügefa töve környékéről. Elkapta a kezét, majd mégiscsak bátorságot merített és megsimogatta a fügét. Ekkor valami megmagyarázhatatlan történt. Az éjszaka közeledtével hihetetlen esemény esett meg görbe fa alatt.

2. fejezet

Leszakítani nem tudta Panna a fügét, azonban a simogatás után alig láthatóan mozogni kezdett a termés. Panna picit megijedt, elvette a kezét és nézte, hogy mi történik, amikor hirtelen elengedte a fa a termését, ami éppen a kislány fejére pottyant. Panna szédülni kezdett és úgy érezte, mintha összemenne, tüskék nőnének a kezén és a hátán. Majdnem elájult, de nem volt rá ideje, mert a következő percben a földön találta magát összekuporodva sünként.

Még fel sem tudta fogni a történeteket, azt sem tudta milyen világba csöppent, amikor a fűszálak között meglátott egy hatalmas patkányt felé közeledni. A torkában dobogott a szíve, futásnak eredt. Apró lábait gyorsan szedve menekült a háta mögött lihegő patkány elől. A patkány már majdnem utolérte, amikor egy parányi faragott faajtót pillantott meg a fügefafa tövében, amit eddig még sosem látott. Teljes erejéből futott, az ajtóhoz érve mellső lábaival kopogtatni kezdett, mert bejutni nem tudott, az ajtó zárva volt. Szerencsére az ajtót azonnal kinyitották. Egy vidám, mosolygós süni állt az ajtóban. Mosolya még szélesebb lett Pannát látva.

- Királykisasszony! Az apja már mindenhol kerestette, csak azt nem gondolta, hogy átment a Szakadékon. Nagyon örülök, hogy előkerült, gyorsan menjen hozzá és mondja el neki, hogy jól van.

Panna nem tudta, hogy mi folyik itt, de most mindegy volt neki, csak menekült a patkány elől, ezért gyorsan belépett és bezárta maga mögött az ajtót, majd futott tovább.

- Hölgyem, királykisasszony mi ütött magácskába? - kiáltott utána a süni

és a nyomába eredt.

A sünlány erre lelassította lépteit, majd megállt. Szétnézett. A látvány gyönyörű volt. Körötte virágzó bokrok, fák és sok-sok virág. éppen elindulni készült, amikor valaki megfogta a vállát.

- Mi történt önnel?- kérdezte a sünfiú.

- Tessék? Én nem tudom, hol vagyok és nem vagyok királykisasszony - hebegte Panna.

- Hol járt már megint? - csóválta a fejét a fiú.

- Sehol. Én csak...

- Önnel történt valami Odaát. - szólt gondterhelten a sünfiú, majd rövid gondolkodás után megkérdezte - Arra sem emlékszik, hogy ön a királykisasszony?

Panna lehajtotta a fejét és némán ingatta.

- Jöjjön velem - fogta kézen a sünfiú - elmegyünk az öreg varázslóhoz.

Panna tudta, hogy ő nem az akit keres a fiú, de a sünfiú erősen fogta a kezét és nem mert szembeszállni vele, ugyanakkor valahogy mégis megbízott benne.

3. fejezet

Amint haladtak egyre több apró építményt látott, házféléket, de ezek nem emberházak voltak és nem voltak autók, utak, járda és...egyetlen ember sem. A házakon semmi nem volt szögletes. Kerek formájúakra építették őket és csak akkorák voltak, mint egy nagyobb kuttyusház, amikben egy süncsalád kényelmesen elfért. Minden házhoz nagy dzsumbujos kert tartozott, amikben a sünök

tettek-vettek. Kicsit továbbhaladva egy kis völgybe értek, ahol hatalmas fák álltak. A fákon indák lógtak egészen a földig, mindegyik végén olyan gömb formájú házfélével, mint amit korábban látott elszórtan, csak itt sok volt a gömb. Ezekben is sünök éltek.

Panna ámult a gyönyörű új világtól és rengeteget kérdezett a süniútól, aki minden kérdésére válaszolt is rendre, bár egyre jobban furcsállotta a kérdéseket. A fiú hiába mondta, hogy itt, meg ott ezt csinálták, ő Balázs, az egyik legjobb barátja, semmire nem emlékezett a sünlány, pedig olyan hosszú időre nem tűnt el, hogy mindent elfelejthetne, csak pár napra bóklászott el Odaátra, ami nem ment ritkaságzámba. Balázs törte a fejét, hogy felejtheti el valaki ilyen gyorsan azt Sünföldről, amit hónapokon át látott, tanult. Nem tudja a királykisasszony, hogy ilyenkor, estefelé kezdődik a munka a sünöknél és nappal inkább pihennek, nem emlékszik a kedvenc csemegéikre, a gilisztákra, bogarakra, finom gyümölcsökre. Balázs nem akarta elhinni, hogy a királykisasszony azt is elfelejtette, hogy a sünök emlősök és most ősszel már a téli álmukra készülődnek a családok, elhagyják házikóikat és üregekben, farakások alatt teljesen lelassul a szervezetük és a tél előtt magukhoz vett ételeken egészen tavaszig kitartanak. Ekkor hirtelen megállt a süniút és egy szót sem szólt. Panna még tett pár lépést, majd hátranézett és látva Balázst ő is megállt Balázst kérdezve:

- Mi a baj?

- Semmi. Szeretnék veled beszélni, de olyan helyen, ahol csak ketten vagyunk és senki sem zavarhat.

Balázs kézen fogta Pannát és az egyik apró ház pincéjébe vezette, ahol nappal szokta meghúzni magát. Amikor leértek a lépcsőn komoly arccal fordult a

sünfiú Pannához:

- Mi vagy Te? - kérdezte.

Panni összerezcent. Megijedt a kérdéstől, de válaszolt.

- Ember vagyok... vagy nem is tudom, voltam.

Balázson nem látszott meglepetés. Lassan, nyugodtan beszélt:

- Kérlek, mondd el mindent! Ki vagy mi történt veled?

Panna könnyes szemmel beszélt a családjáról, a kertről, a fügefáról, a patkányról. Balázs - miután tátott szájjal végighallgatta - először szóhoz sem jutott, majd így kiáltott:

- Már értem, hogy miért vagytok olyan egyformák a királykisasszonnyal.

Ugyanez történt egy éve is, mint ahogyan te most elmondtad. Még régebben, a dédapám idejében is volt egy ugyanilyen eset. Minden bizonnyal a te dédpapád járt nálunk még gyerekkorában.

Panninak is egy csapásra bevillantak nagypapa meséi a fáról, azonnal megértette Balázst.

Balázs ekkor megragadta Panni kezét, azaz mellső lábát és maga után húzva rohant vele.

Futás közben folyamatosan beszélt Balázs a sünlánynak:

- Még egyszer nem történhet meg. Ez nem lehet - mondta a hangját felemelve Balázs. - Felfogtad, hogy mit mondtam? Bízom benne, mert különben nem tudjuk végrehajtani amit kell. Említetted, hogy egy éve nyomtalanul eltűnt a nővéred, Zsófi, talán elrabolták. Nem ez történt. Itt van nálunk. A testvérednek nem sikerült egy nap alatt visszajutnia Odaátra. Csak egy napon, amikor a fejedre pottyan a füge, aznap tudsz visszajutni. Ha aznap nem jutsz át, később

már nem lehet és itt maradsz velünk Sünföldön örökre, de neked sikerülni fog. A nővéreddel az volt a baj, hogy túl sokáig beszélgettünk, nézelődtünk és nem tudtunk időben eljutni a varázslóhoz. Most ez nem történik meg, ígérem. Vissza fogsz jutni.

- Itt van Zsófi, a testvérem? - kérdezte fátyolos hangon Panna. - Vele mi lesz?

- Bocsáss meg- mondta lehajtott fejjel Balázs.- Mennünk kell, ő úgy sem mehet vissza veled.

- Csak egy percre láthatnám a testvéremet - szólt elhaló hangon Panna.

- Nem érünk a varázslóhoz. Még egyszer ez nem történhet meg - válaszolta a fiú.

Balázsnak ekkor hirtelen az eszébe villant az egy évvel ezelőtti nap.

- Várjunk csak -kezdett hangosan gondolkozni. - Egy év egy nap, egy év egy nap, akkor este kilenc, azaz huszonegy óra, huszonegy óra.

Kivette a zsebéből zsebóráját.

- Háromnegyed nyolc - morogta.

Majd szó nélkül megragadta a sünlány kezét és elkezdett rohanni vele a palota felé.

- Panna. Meg tudjuk menteni a testvéredet. Akkor, azon a napon, egy évvel ezelőtt huszonegy órakor járt le az idő. Ma huszonegy óráig talán neki is sikerülhet, csak az évnek ezen az egy napján, ha korábban nem is tudott menni, talán ma, minden évben a fügeérés napján ő is mehetne - mondta izgatottan Balázs.

Panni mindent értett, ahogy kimondta szavait a sünfiú és minden erejét

összeszedve loholt a fiú mellett. Elérték a palotát, ami külsőleg szintén gömb volt, de többször nagyobb, mint a többi házacska, benn azonban ugyanúgy félhomály honolt, mint a többiben, hiszen így szeretik a sünik. A palotában csupán minimális világítás volt, a sünik mégis remekül tájékozódtak szaglászva, bajszukkal tapogatózva. Panna viszont egyre kevésbé látott ahogy esteledett, ezért mind erősebben fogta Balázs kezét.

- Balázs! - szólt Panna hirtelen. - Hogy lett királykisasszony a nővérem?

- Ezt még nem mondtam. A sünkirálynak nincsenek gyerekei és egyedül él. Mikor megtudta, hogy ember jött a világunkba és itt ragadt nálunk, úgy döntött, hogy ő veszi maga mellé és tisztességgel felneveli. Nagyon megszerette a testvéredet és szerintem semmi áron el nem engedné. Ha visszamenne Zsófi Odaátra, biztosan meg is siratná, de idővel belátná, hogy így jobb neki. Zsófi is megszerette a királyt, de sokszor sírdogál, hiányoztok neki.

Panna a gondolataiba merült, majd mikor látta, hogy egy kis szobába megpihennek, megkérdezte.

- Nos, akkor hogy vigyük el a nővéremet?

- Mivel a király titkára vagyok mindent meg tudok beszélni vele. Várj itt, ez az én szobám, itt senki sem fog zavarni. Visszajövök és később mindent elmondok - mondta Balázs.

- Siess, sok szerencsét, itt foglak várni - szólt biztatóan Panna.

4. fejezet

Balázs bekéredzkedett a királyhoz, s az örök öt perc múlva már szólították is.

- Felséges királyom. Bizonyára örülne a királykisasszony egy esti sétának.

Elmegyünk kettesben - vágott a közepébe Balázs.

A király bízott a titkárában, így azonnal rábólintott a kérésre, bár furcsállotta, mivel ilyen kéréssel még nem fordult hozzá a titkára.

Balázs már loholt is a királykisasszony szobájához.

A királykisasszony ahogy ajtót nyitott, már hadarta is Balázs, hogy virágot szedni mennek és elkérte a királytól. De Zsófi nem igazán lelkesedett.

Ekkor Balázs azt tódította, hogy a virágszedés igazából a király parancsa, hogy ezen a szép estén mozduljon még ki a friss levegőre lefekvés előtt.

- Hhaj! Sohasem csinálhatom azt, amit akarok. Mindig tedd ezt, tedd azt - morgolódott a királykisasszony. - Rendben csak átöltözöm.

- Nem kell. Jó így is ahogy van. Csak jöjjön kérem, gyorsan-gyorsan! - sürgette Balázs.

- Mi ezt a sietség? - kérdezte Zsófi, de ahelyett, hogy választ kapott volna, megfogta a süniú a kezét és rohantak.

Zsófi majd elájult amikor meglátta Balázs szobájában hasonmását, testvérét Pannát.

- Most nincs idő magyarázkodásra, később mindent megmagyarázok, de most jöjjenek! - szólt kettőjükhöz Balázs.

Hárman futottak tovább, Zsófi azonnal megértette, hogy a testvérével ugyanaz történt mint vele.

5. fejezet

A varázsló erdejéhez kifulladásra értek. Balázs reménykedett, hogy otthon lesz a varázsló, bekopogott az ajtón. A varázsló csodálkozott, ki keresheti, hiszen egy éve senki sem járt nála.

- Sziasztok kedveseim, mi járatban... - de elakadt a szava. Mindent megértett. - Gyorsan-gyorsan gyertek beljebb.

Kis szobába ültette le a három sünit és a hátsó szobába sietett. Kis idő múlva, egy pókhálós üvegcsével tért vissza.

- Ezt 1 éve nem használták - s szomorú tekintettel rápillantott Zsófi.

Zsófi lehajtotta a fejét, Balázs a könnyeivel küzdött.

- Miattam miattam - suttogta a süni.

A varázsló odaadta az üvegcsét Pannának:

- Csak egy cseppet, egyet, talán elég kettőtöknek egy-egy, több nincs, csak két csepp.

Panni ekkor Balázshoz lépett.

- Mindent köszönök! - mondta és megsókolta a fiú arcát.

Balázs elpirult és finoman megölelte a sünlányt. Panna, majd Zsófi is cseppentettek egy-egy cseppet a szájukba.

Utószó

Pontosan 9-et ütött az óra. A két lány egymás kezét fogva, ájultan feküdt a görbe-fa alatt.

A harang kondulására Panna ébredt fel először. Otthon kellene lennem, már 9-et ütött, gondolta. Hirtelen a kezére nézett. Nem voltak tüskéi. Akkor csak álom volt. Ekkor látta meg az ébredező Zsófit. Sírva összeölelkeztek, majd futni kezdtek hazafelé, de már nem féltek a félhomályban, mint korábban és a látásukkal is történt valami, mert egészen kiváló volt...

Nemes Tekla Luca (11 éves, Szolnok)

BARÁTOM TÜSKÉS

A csodás történet, amit elmesélek nektek, velem történt, így közvetlenül tőlem halljátok annak legvalóságosabb részleteit is...

Volt egyszer, hol nem volt, még az üveghegyen is túl, ahogy ez lenni szokott... élt egyszer az erdő mélyén egy süncsalád. Külsőre nem volt bennük semmi különleges, ugyanúgy éltek mindennapi életüket, mint bármely más sün a környéken. Nappal nyugalomban szerettek jókat aludni, éjjel táplálék után nézni, illetve inkább szimatolni és hallani, mert a sün látása viszonylag gyenge. Abban az évben 7 pici sün született, akik vakok, fehérek és csupaszok voltak. Telt-múlt az idő, szépen cseperedtek és pár hét elteltével már maguk is anyjukkal tartottak táplálék után keresgélve. Óriási szeretetben éltek életüket. Amikor a kicsik eltávolodtak a házuktól, csak fütyentettek egyet és máris jött a válasz fütyty formájában, így könnyen, gyorsan egymáshoz találtak. A testvérek közül ketten különös módon ragaszkodtak egymáshoz, jóban-rosszban kitartottak egymás mellett. Történt egy napon, hogy közülük az egyik túlságosan távolra merészkedtek és már hiába jött hívogató szó, nem talált vissza családjához. Ami különös meglepetés volt számomra, hogy Tüskés, mert így

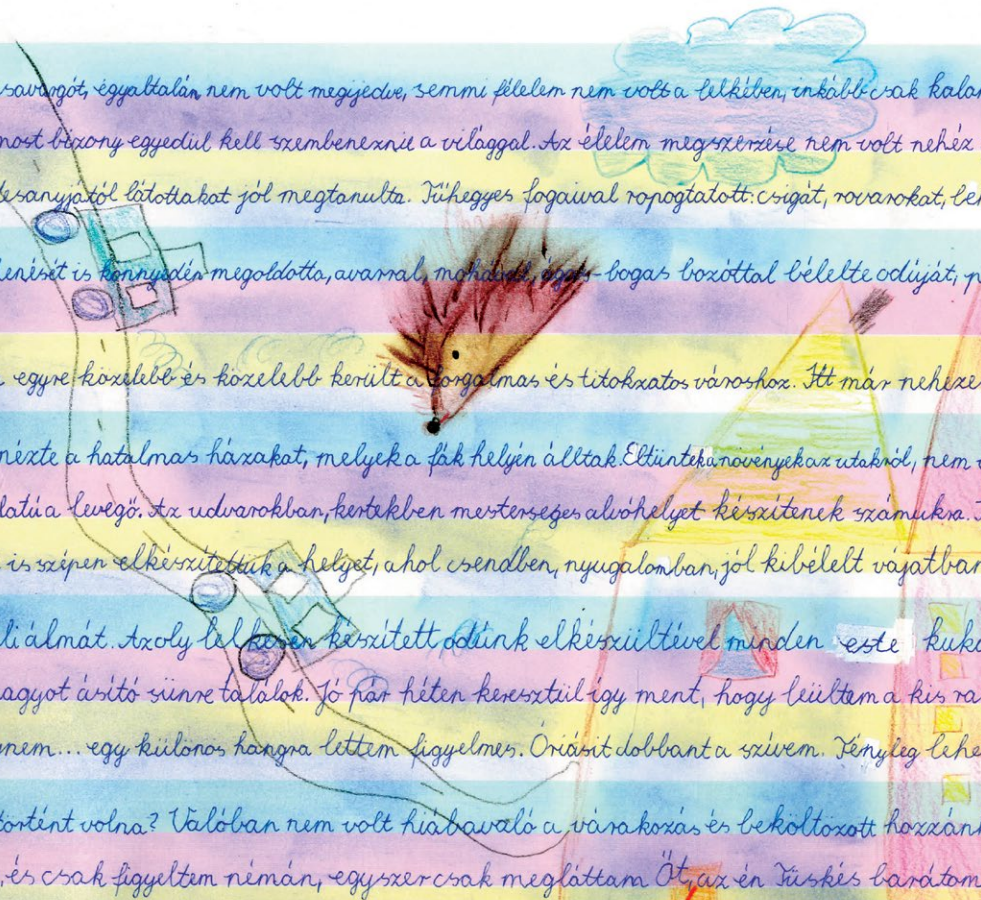
Barátom, Tuski's

A csodás történet, amit elmesélek nektek, velem történt, így közvetlenül tőlem halljátok annak legvalóságosabb részleteit is...

Volt egyszer, hol nem volt, még az ivéghaggyen is túl, ahogy ez lenni szokott... Élt egyszer az erdő mélyén egy siincsalad. Különböző nem volt bennük semmi különleges, ugyanúgy élték mindennapi életüket, mint bármely más siin a környéken. Nappal nyugalomban szerettek jökat aludni, éjjel táplálék után nézni, illetve inkább szimatolni és hallani, mert a siin látása viszonylag gyenge. Abban az évben 7 kicsi siin született, akik vakok, fehérek és csupaszok voltak. Telt-múlt az idő, szépen csapereedtek és pár hét elteltével már maguk is anyjukkal tartottak táplálék után keresgélve. Óriási szeretetben élték életüket. Amikor a kicsik eltávolodtak a házuktól, csak fittyentettek egyet és máris jött a válasz fitty formájában, így könnyen, gyorsan egymáshoz találtak. A testvérek közül kettő különös módon ragaszkodtak egymáshoz, jobban-rosszban kitartottak egymás mellett. Történt egy napon, hogy közülük az egyik túlságosan távolra meészakedett és már hiába jött hívogató szó, nem talált vissza családjához. Ami különös meglepetés volt számomra hogy Tuski's, mert így

nevezték a kis csavargót, egyáltalán nem volt megijedve, semmi félelem nem volt a lelkében, inkább csak kalandra hívta a gondolat, hogy most bizony egyedül kell szembenéznie a világgal. Az élelem megszerzése nem volt nehéz feladat számára, mert az édesanyjától látottakat jól megtanulta. Tűhegyes fogaival ropogtatott: csigát, rovarokat, lehullatott gyümölcsöket. A pihenését is könnyedén megoldotta, avarral, mohával, ágas-bogas bozóttal bélelte odúját, pont úgy, mint a nagyok.

Útja során egyre közelebb és közelebb került a forgalmas és titokzatos városhoz. Itt már nehezebben boldogult. Álmélkodva nézte a hatalmas házakat, melyek a fák helyén álltak. Eltűntek a növények az utakról, nem volt olyan finom, tiszta illatú a levegő. Az udvarokban, kertekben, mesterséges alvóhelyet készítenek számukra. Így volt ez nálunk is, mi is szépen elkészítettük a helyet, ahol csendben, nyugalomban, jól kibélelt vájatban pihenhet és aludhatja téli álmát. Az oly lelkesen készített odúnk elkészültével minden este kukucskáltam, hátha egy nagyot ásító sünnre találok. Jó pár héten keresztül így ment, hogy leültem a kis rakás mellé és vártam. Mígnem...egy különös hangra lettem figyelmes. Óriásit dobbant a szívem. Tényleg lehetséges? Tényleg megtörtént volna? Valóban nem volt hiábavaló a várakozás és beköltözött hozzánk is egy sünn? Lehasaltam, és csak figyeltem némán, egyszer csak megláttam őt, az én Tüskés barátomat. Nem volt könnyű észrevennem, mert teste teljesen beleolvadt az avarba.

névezte a kis csavargót, egyáltalán nem volt megijedve, semmi félelem nem volt a lelkében, inkább csak kalandra kívánta a gondolat, hogy most bizony egyedül kell szembenéznie a világgal. Az élelem megszerzése nem volt nehéz feladat számára, mert az édesanyjától látottakat jól megtanulta. Tühegyes fogával ropogtatott: csigát, rovarokat, lehullott gyümölcsöket. A pihenését is könnyedén megoldotta, avarral, mohával, egy-egy bogas boxóttal bélelte odiját, pontosan úgy, mint a nagyok.

Útja során egyre közelebb és közelebb került a bongaalmas és titokzatos városhoz. Itt már nehezebben boldogult. Álmélkodva nézte a hatalmas házakat, melyek a fák helyén álltak. Eltűntek a növények az utakról, nem volt olyan szellő, tiszta illatú a levegő. Az udvarokban, kertekben mesterséges alvóhelyet készítettek számukra. Így volt ez nálunk is, mi is szépen elkisziteltük a helyet, ahol csendben, nyugalomban, jól kibélelt vágyban pihenhet és aludhatja teli álmát. Azoly helyeken készítettünk elkisziteltével minden este kukuuskáltam, hátha egy nagyot ávító szinre találok. Jó pár héten keresztül így ment, hogy leültem a kis rakás mellé és vártam. Míg nem... egy különös hangra lettem figyelmes. Óriásit dobbant a szívem. Tényleg lehetséges?

Tényleg megtörtént volna? Valóban nem volt hiábavaló a városkozás és beköltözött hozzánk is egy szin? Lehazaltam, és csak figyeltem nimán, egyszer csak megláttam. Őt, az én Tüskés barátomat. Nem volt könnyű észrevennem, mert a teste teljesen beolvadt az avarba.

Első találkozásunkkor mindketten félénkek voltunk, csak meredtünk egymásra szótlánul. A következő pillanatban magam sem tudom miért, lassan, óvatosan elindult a kezem felé, hogy megcirógassam, de mintha ezer tű szúrásának fájdalma hasított volna belém. Utána már csak egy nagy, tüskés gombócot láttam magam előtt. A kezem sajgott a fájdalomtól. Gyengéd hangon suttogtam, hogy ne haragudjon, ne féljen tőlem, nem akartam én bántani, csak meg szerettem volna simogatni. A lakást is azért készítettük neki, hogy az ő munkáját megkönnyítsük, és hogy biztonságban legyen, ha eljön a hosszú, hideg tél. Utólag Tüskés is bevallotta, hogy először nagyon megijedt tőlem, mert az emberek nagyok és félelmetesek számára. Attól kezdve minden nap vittem neki friss gyümölcsöt, friss vizet és rendre igazgattam a házát, nehogy a szél valahol bebújjon. Egyszer csak, éppen igazgattam az odúját, amikor halk füttyentésre lettem figyelmes, szinte alig hallható volt, de éreztem, hogy nekem szólt. Gondoltam, nem tehetek mást, mint én is füttyentek egyet. Erre csodák csodájára, Tüskés emberi hangon szólt, és ezt mondta:

- Köszönöm! Tüskésnek hívnak!

- Te tudsz emberi nyelven beszélni? - Kérdeztem igencsak kikerekedett szemekkel. Ezek után elmesélte, hogy az ő világában, aki azonnal fogadja a másik köszöntését, legyen az ember

Első találkozásunkkor mindkettő félénk voltunk, csak meredtünk egymásra néznie. A következő pillanatban magam sem tudom miért, lassan, óvatosan elindult a kezem felé, hogy megcsórogassam, de mintha exertű szívásának fájdalma kúsított volna belém. Utána már csak egy nagy, tuskés gombócot láttam magam előtt keverni mozdulatlanul. A kezem sajgott a fájdalomtól. Gyengéd hangon suttogtam, hogy ne haragudjon, ne féljétek, nem akartam én bántani, csak meg szerettem volna simogatni. A lakást is azért kúsítottuk neki, hogy az ő munkáját megkönnyítsük, és hogy bixtonságban legyen, ha eljön a kosszi, hideg tél. Utólag Tuskés is bevallotta, hogy először nagyon megijedt tőlem, mert az emberek nagyok és félelmetesek számára. Attól kezdve minden nap vittem neki friss gyümölcsöt, friss vizet és rendre igazgattam a házat, nehogy szél valahol beújjon. Egyre csak, éppen igazgattam az udiját, amikor halk fütttyentésre lettem figyelmes, szinte alig hallható volt, de éreztem, hogy nekem szólt. Gondoltam, nem tehetek mást, mint én is fütttyentek egyet. Erre csodák csodájára Tuskés emberi hangon szólt, és ezt mondta:

- Köszönöm! Tuskésnek kívánok!

- Tudsz emberi nyelven beszélni? - Kérdeztem igencsak kikerekedett szemekkel.

Ezek után elmesélte, hogy az ő világában, aki axonnal fogadja a másik köszöntését, legyen az ember

vagy állat, attól kezdve egymást örökre megértik. Innentől nem volt megállás, csak sorolta, sorolta a történeteit, én pedig szemrebbenés nélkül hallgattam, sokszor jó lett volna belekérdezni, de nem akartam megzavarni. Elmesélte, hogyan jutott el a kertünkig, és hogy szomorúságára, milyen kevés helyen talált elkészített odút, ha véletlenül pedig rálelt egyre az már foglalt volt. Emiatt nagyon sok süni és kicsinyei nem tudják átvészelni a telet. Útja során számos kalandban volt része. Elmesélte, hogy az erdőből kiérve már nem érezte magát biztonságban, a szimata sem úgy működött, mint azelőtt. - Nagyon sok új dologgal találkozott, de ami legijesztőbb volt számára, az autók és azok sebessége, amik a vesztüket is okozhatják, ha nem veszik észre. Tudtam, hogy éjjel útra fog kelni, kértem hadd tartsak vele. Vittem volna a zseblámpámat is, de ő arra kért, pihenjek és holnap találkozunk. Aznap nagy izgalomban a szívemben tudtam csak álomra hajtani a fejem, alig vártam, hogy a nap felkeljen újra. Este már türelmetlen voltam az ébredése előtt, már kicsit hangosabban moco-rogtam a háza mellett, hogy mielőbb keljen. Amikor kibújt az odújából, a fáradtságon kívül különös szomorúságot és talán egy könnycseppet is láttam a szemében.

- Mi a baj Tüskés? - Kérdeztem.

- Mindenem megvan, nagyon jól érzem nálatok magam. Még soha életemben nem történt meg velem, hogy emberrel beszélhetek, mert még senki nem fogadta a köszöntésemet, pedig jó párszor

vagy állat, attól kezdve egymást örökre megértik. Innentől nem volt megállás, csak sorolta, sorolta a történeteit, én pedig szemrebbenis nélkül hallgattam, sokszor jó lett ^{vofna} belekérdezni, de nem akartam megzavarni. Elmesélte, hogyan jutott el a kertünkig, és hogy szomorúságára, milyen kevés helyen talált elkészített odút, ha véletlenül pedig rálelt egyre az már foglalt volt. Emiatt nagyon sok szin és kicsinyei nem tudják átérvelni a telet. Utja során számos kalandban volt része. Elmesélte, hogy az erdőből kikerve már nem érezte magát biztonságban, a szimata sem úgy működött, mint azelőtt. Nagyon sok új dologgal találkozott, de ami leggyertöbbl volt számára, az a csók és az arca sebessége, amik a vesztüket is okozhatják, ha nem vesszük észre őket. Tudtam, hogy éjjel újra fog kelni, kintem, hadd tartsak vele. Uttam volna a szelámpámat is, de ő arra kért, pihenjek és holnap találkozunk. Aznap nagy izgalomban a szívenben tudtam csak álomra hajtani fejem, alig vártam, hogy a nap felkeljen újra. De már türelmetlen voltam az ébredése előtt, már kicsit hangosabban mosogotam a háza mellett, hogy mielőbb keljen. Amikor kibújt az odújából, a fáradtságon kívül különös és talán egy könnycseppet is láttam a szemében.

- Mi baj Tuski? - Kérdeztem.

- Mindennem megvan, nagyon jól érzem nálatok magam. Még soha életemben nem történt meg velem, hogy emberrel beszélhetek, mert még senki nem fogadta a köszöntésemet, pedig jó párszor

próbálkoztam, elhiheted. Borzasztóan hiányzik a családom, közülük is az egyik testvérem, Masni, nagyon régen találkoztam, hirtelen váltunk el mikor elcsatagoltam otthonról.

- Hát keressük meg őket! - kiáltottam.

- Tényleg segítenél nekem? - Úgy csillogott a szeme, mintha már ölelné őket.

Rögtön, még aznap el is indultunk. Az erdő, ahol Tüskés született nem volt messze a várostól, ezért gyorsan felpattantam a bicajomra, Tüskést pedig felmarkoltam és finomszövésű pamuttal bélelt kosaramba tettem. Képzeljétek, mi történt!

Először a homlokán lévő tüskéket emelte a magasba, mintha ráncolná a szemöldökét, majd behúzta lábcskáit és tüskés gömbbé alakult. De az én kezeimet nem érte tűszúrás, nem éreztem fájdalmat, amikor megfogtam, csak selymes simogatást. Tüskéssel való örök barátságunk jele volt ez. Ebben a boldogságban fürödve indultunk utunkra. Az összes erdőlakót megkérdeztük, az összes nyomot, zugot átvizsgáltuk, már be is sötétedett, de semmi eredmény. Egyszer csak egy ágon ülő bagoly szólt hozzánk.

- Már vártalak benneteket. Tudom, kik vagytok, és hogy miért vagytok itt. Azt is tudom, milyen csodálatos dolgokon mentetek keresztül.

próbálkoztam, elhíheted. Borsavízben főzöllyük a családom, közülik is az egyik testvérem, Marni, nagyon régen találkoztam, kintelen váltunk el mikor elcsatangoltam otthonról.

- Hát keressük meg őket! - Kiáltottam.

- Főnyleg segítenél nekem! - Úgy csallogott a szemem, mintha már ölne őket.

Rögtön, még aznap el is indultunk. Az erdő, ahol Tuski's született nem volt messze a várostól, ezért gyorsan felpattantam a bicajomra, Tuski'st pedig felmarkoltam és a finom szövetű pam-

muttal bélelt kosaramba tettem. Képzeljétek, mi történt!

Először a homlokán lévő tuski'st emeltem magasba, mintha ráncolná a szemöldökét, majd behúta lábcskáit és tuski's gömbö alakult. De az én kezemet nem érte tüszűvadás, nem

éreztem fájdalmat, amikor megfogtam, csak selymes simogatást. Tuski'ssel való örök barátágunk jele volt ez. Ebben a boldogságban fűrödvé indultunk utunkra. Az összes erdőlakót megkérdeztük, az összes nyomot, rugót átvizsgáltuk, már be is sötétedett, de semmi eredmény. Egy-

ször csak egy ágon ülő bagoly szólt hozzánk.

- Már vártalak benneteket. Tudom kik vagytok, és hogy miért vagytok itt. Azt is tudom, milyen csodálatos dolgokon mentetek keresztül.

Ha helyesen válaszoltok 3 kérdésemre, azonnal útbaigazítalak titeket.

- Nagyon szomorú lennék, talán még sírnék is, de tudom, hogy utam során igaz baráttra leltem és ez vigasztalna. - Felelte Tüskés határozottan, miközben én olyan büszke voltam, mint talán még soha.

- A második Mincinek szól, látszólag egyszerűnek tűnő kérdés, lássuk csak:

- Ihatnak-e tejet a sünök? - Kérdezte a bagoly a maga természetességével.

- NEM! Hangzott hangosan, érthetően a válasz, hiszen mindenki tudja, hogy a sünök számára veszélyes a tej.

- Eddig nagyon jó! - Válaszolta elégedetten a bagoly.

- Minci! El tudnád-e engedni Tüskést, most?

Első gondolatom az volt, hogy miért is kellene elengednem őt, hiszen csak nemrég találkoztunk, mégis nagyon megszerettem. Annyi jó kalandban lehetne még részünk együtt. Aztán megértettem a bölcs bagoly gondolatát, megértettem, hogy vannak esetek, amikor hátra kell lép-

Ha helyesen válaszoltok 3 kérdésre, azonnal utbaigazítalak titeket.

Nagyon megörültünk a bagoly ajánlatának, vállaltuk is a próbátélt.

- Kedves Fiskis! Mit tennél akkor, ha mégsem találnál meg a családodat? - Kézte a bagoly.

Nagyon szomorú lennék, talán még sírnék is, de tudom, hogy utam során igaz barátokra leltem és ez vigasztalna. - Felelte Fiskis határozottan, miközben én olyan büszke voltam, mint talán még soha.

- A második Mincinek szól, látszólag egyszerűnek tűnő kérdés, lássuk csak:

- Ihatnak-e tejet a szinók? - Kérdezte a bagoly a maga természetességével.

- NEM! Hangzott hangosan, érthetően a válasz, hiszen mindenki tudja, hogy a szinók számára veszélyes a tej.

Eddig nagyon jó! - Válaszolta elégedetten a bagoly.

- Minci! El tudnál-e engedni Fiskiest, most?

Első gondolatom az volt, hogy miért is kellene elengednem őt, hiszen csak nemrég találkoztunk, mégis nagyon megszerettem. Annyi jó kalandban lehetne még részünk együtt. Aztán megértettem a bölcs bagoly gondolatát, megértettem, hogy vannak esetek, amikor hátra kell lép-

ni és engedni, hogy a gondviselés vezesse.

- Szomorúan csak ennyit válaszoltam: - Igen el.

Ezzel a bagoly a kezünkbe nyomott egy térképet, melyen az összes sünlakás pontosan rajta volt, nemcsak az, amit maguk készítettek, hanem számba vette azokat is, amiket mi, emberek csináltunk. Nagyon bonyolultnak tűnt, de Tüskés ráismert az ő régi otthonukra, ahonnan hajdanán elbarangolt. Ahogy közeledtünk a házukhoz egyre erősebben érezte szimatával az övéit, egyre elhatmasodott lelkében a boldogság, a találkozás öröme: Így történt, hogy az én Tüskés barátom hazatalált családjához, és a bagolynak köszönhetően megerősödve váltunk el egymástól. Búcsúzóul elmondtam neki, hogy a mi kertünkbe bármikor jöhet, mindig lesz otthonuk.

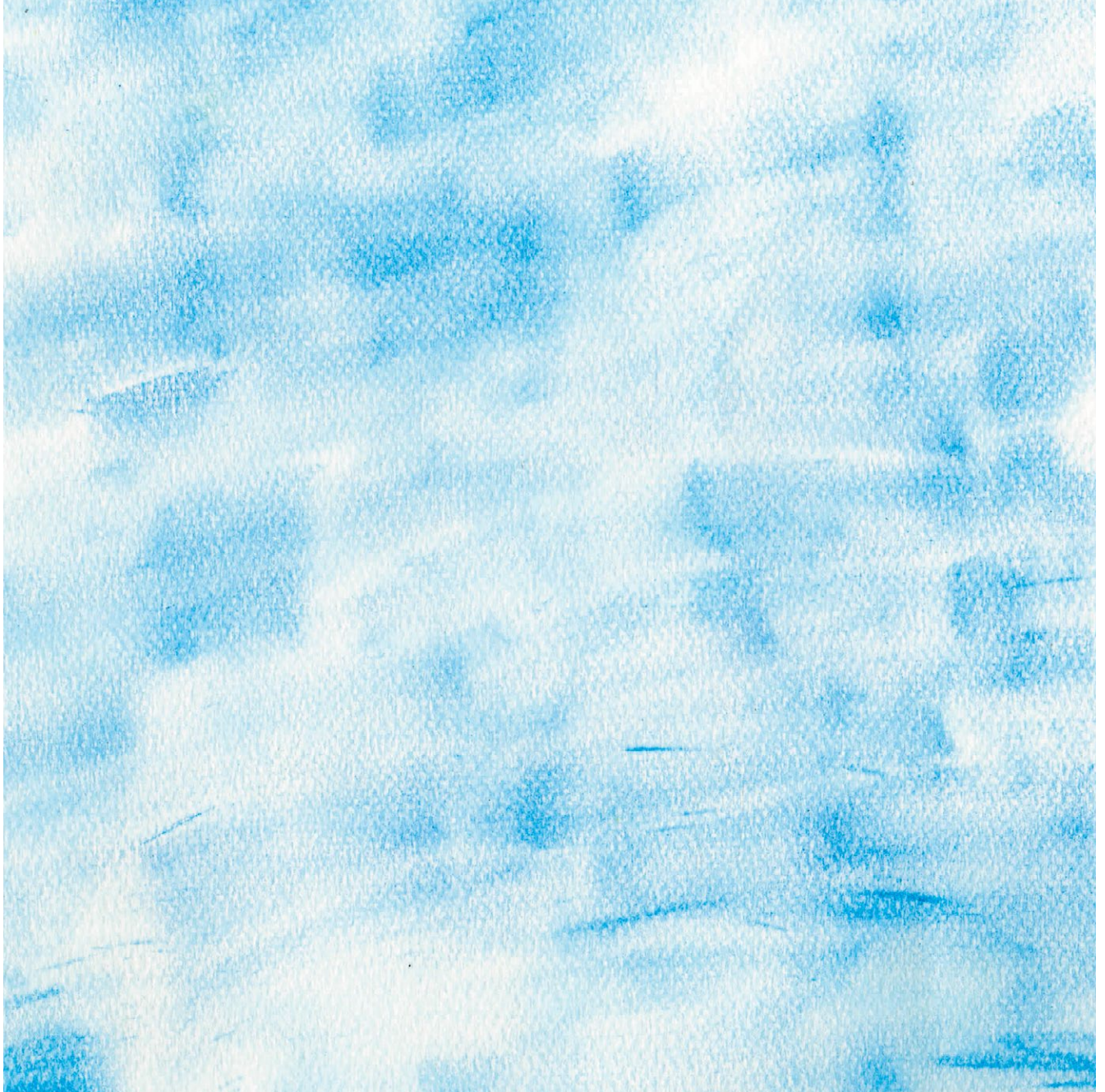
Tóth Julietta (9 éves, Kecskemét)

ni és engedni, hogy a gondviselés vezesse.

- Szomorúan csak ennyit válaszoltam: Igen, el.

Észel a bagoly a kezünkbe nyomott egy tüképet, melyen az ószes siinlakás pontosan rajta volt, nemcsak az, amit maguk készítettek, hanem számbavette azokat is amiket mi, emberek csinallunk. Nagyon bonyolultnak tűnt, de Tuskis ráismert az ő régi otthonukra, ahonnan hajdanán elbarangott. Ahogy közelítettünk a házukhoz egyre erősebben érezte szívével az övéit, egyre hatalmasodott el lelkiében a boldogság a találkozás öröme. Így történt, hogy az én Tuskis barátom hársatalált családjaához, és a bagolynak köszönhetően megerősödve váltunk el egymástól. Belsőszóul elmondtam neki, hogy a mi kertünkbe bármikor jöhet, mindig lesz otthonuk.

SÜNMALAC

őszü sünmalac

Erzsi mama egy őszü estén úgy gondolta, hogy összeszedi a diót, nehogy reggel Adrián vagy a Laci bácsi összeszedjék, még mielőtt Erzsi mamáék felkelnének. Ezért amikor már a Tata is elaludt, kilopakodott a házból, fogott egy vödröt, és kiosont az utcára, hogy összeszedje a diót. Amikor lehajolt az első dióért, valami furcsa hangot hallott.

-Röff... Röff...

Azután újra lehajolt, és megint hallotta.

- Rőf, rőf, röff...

Erzsi mamáék falun élnek, ezért először arra gondolt, talán csak nem hajtotta ki valamelyik szomszéd ilyen késő éjszaka a disznót vagy a malacát az utcára? Lehajolt megint.

- Rőf... Röff...

Egyszer csak látja ám, hogy egy levél elkezd mocomogni! Hiszen ott van alatta egy sünmalac!

- Mit keresel itt, te sünmalac? Még elüt egy bicikli itt az úton!

- Nem üt el, majd kiszúrom a kerekét! - válaszolta a sünmalac.

- És ha egy kövér biciklis üt el, és rád esik? - ijesztgette tovább Erzsi mama a kis sünt.

- Igaz is, inkább hazamegyek! - azzal hazaszaladt.

Erzsi mama pedig összeszedte a diót, hogy majd a télen süssön finom diós kalácsot. Itt a vége, fuss el véle, ha nem hiszitek, járjatok végére!

Téli sünmalac

Szép téli nap volt. A sünmalacok legmélyebb téli álmukat aludták. A mi sünmalacunk is éppen szépet álmodott, miközben kint tombolt a nagy téli vihar. Hogy miről álmodott: hát miről másról mint szánkózásról, síelésről, hóember építésről, hógolyózásról? A sünmalacok igazi sünmalac hóembert is építettek álmukban! Hancúroztak a hóban! Igazán szép álom volt!

Végül aztán csak elmúlt a tél, és a hó olvadni kezdett. A sünmalacok felébredtek téli álmukból, megeszegették még azt a kevés ennivalót, ami az éléskamrájukban maradt, és előbújtak téli odúikból. Nagyokat játszottak az udvarunkban. Ha nem hiszitek, járjatok utána!

Tavaszi sünmalac

Egy gyönyörű tavaszi napon Erzsi mamáék udvarában éppen a meggy hullott. Pista tata és Erzsi mama aludtak, mert délután általában lepihennek. Erzsi mamáéknál van egy beton vizesárok, és abba is hullott a meggy. A sündisznócsalád is épp arra sétált, mert éhesek voltak, és télire valót is kerestek. Meglátták a meggyfák alatt és az árokban a sok finom meggyet, és amint a tüskéikre szedték a meggyet, lesétáltak az árokba, és nekiláttak a falatozásnak. Sokat ettek, rengeteget, teljesen tele lett a pocakjuk! Mikor már az összes meggyet megették az árokból, nem tudtak kimászni az árokpartra, mert folyton visszacsúsztak! Berúgtak, mint a férfiak, amikor túl sok bort vagy sört isznak! Egyik a hátán csúszott, a másik a hasán, a

harmadik a popsijára esett!

Erzsi mama kijött az utcára alvás után, hát látja, hogy egy meggy sincs a fák alatt! Odalépett az árokhoz, hát rögtön látta, hogy a sünmalacok ették meg! A maradék mind a tüskéiken ragadt! Erzsi mama azt is látta, hogy a szegény sünmalacok nem tudnak kimászni, ezért hozott egy lapátot, és sorban kiemelte a kis süniket az árokból, azok meg nyomban eliszkoltak!

Erzsi mama azt mondta magában: nem baj, hullik még le meggy, majd azt összeszedem, eddig se kellett hajolgatnom! Köszönöm a segítséget, sünmalacok! Gyerekek, ha nem hiszitek ezt a mesét, járjatok a végére!

Nyári sünmalac

Egy meleg nyári napon a sünmalac éppen sétálgatott és nagyon kifáradt. Arra gondolt, jó lenne egy kicsit szundítani a napon. El is szundított a szederbokor mellett. Hortyogni kezdett, nagyon jól aludt, álmodott is egy szép nyárról. Azt álmodta, ott van a tengerparton, úszik a nagy hullámokon, a parton pedig egy szép piros alma várja.

Mit gondoltok, a sünmalac tud úszni? Ha nem vagytok itt, mikor a mesét mondom, és nem tudtok válaszolni, hát majd legközelebb. Szerintem hát tud. Kiért a partra, elérte a finom almát, megette. és hopp! Felébredt az álmából.

- Most álmodtam, vagy nem? No, megyek, még sok ennivalót kell gyűjtenem télire - gondolta magában.

Gyerekek, ha találkoztok egy sünmalaccal, tegyetek vele valami jót! Vagy kérdezzétek meg tőle, álmodott-e valami szépet!

Zakinszkiy Edina (7 éves, Temerin, Szerbia)

KERÍTÉS ÉS A KUKACOK

Kerítés, a keleti sünnappali pihenőjét rendezte, ám megzavarták: egy fafejű melák, zöld ruhás vadász közelített a kis állat felé. Kerítés ráemelte barna gesztenyeszemét és felkiáltott:

- Hij, a nemjóját, egy sétáló cövek!

De amikor az ember majdnem eltalálta a puskájával, visszavonta, amit mondott:

- Ajaj, ez egy lövöldöző cövek, futáááás!

És mire a cövek feleszmélt, a sünn már árkon-bokron túl volt. Eközben beesteledett, és Kerítés rájött, hogy ma még egy szemhunyasnyit sem aludt, de tovább nem jutott gondolataiban, mert Karesz, a lárvahajkurászó klub elnöke rászólt:

- Na de öcsi, már tíz perce a találkozóhelyen várunk rád! Miért nem jöttél?

- Akadt egy kis dolgom, máris jövök! - felelte szűkszavúan a kérdező. Föltápáskodott és Karesz oldalán elindult a klubhely felé. Ott már javában folyt a vita, mire vadásszanak, mi kerüljön ma az asztalra. Leültek. Csönd lett. Kerítés törte meg a csöndet. - Szerintem menjünk az erdő északi felére, Cipőfűző bandájához. Tudom, hogy még egy kukacot sem kaptunk el Cipőfűzőektől, és azzal is tisztában vagyok, hogy ez az erdő legveszélyesebb része, de én azt mondom, egy próbát megér, hiszen mindenki tudja, Cipőfűzőék a legfinomabb kukacok a világon. Hátha most sikerül...

- Igaza van! - kiabálták, és ezernyi túske meredt harciasan a magasba.

Kicsit pihentek, és utána vidáman indultak az erdő északi feléhez. Ott megálltak és csoportokat alkottak. Dönci és Benci, az ikerpár, délről, Szög meg Szurka keletről, Bozót Rózsabokorral északról, míg Karez és Kerítés a legnagyobb felelősséget vállalták magukra: nyugat felől, azaz Cipőfűzőék bukerének a bejárata felől közelítették meg a kukacvárat. Mindegyik csapat odment a kijelölt helyére és Karez jelt adott a támadásra. Mint valmi villámcsapás, úgy rontottak rá négyfelől a barikádra. Tűzijáték-szerűen spricceltek szét búvóhelyükről a kukacok. A négy csoport négyfelé rohant be az erdőbe a giliszták után. Karez és Kerítés Cipőfűző után rohant, ám szembe találtak valakivel, és Kerítés felkiáltott:

- Vigyázz, Karez! Ez Cövek! Fuss, ha kedves az életed! - és mind a ketten elináltak. Futottak, de Cövek lőtt. Megsebezte Karez lábát. Kerítés visszafordult, húzta maga után az elnököt. Végre eltűntek Cövek szeme elől. Megálltak. Kerítés megszemlélte a sebesült lábat.

- Itt kell maradnunk, amíg meg nem gyógyulsz!

Teltek a napok és Karez útra kész volt. Elindultak a klubhely felé. Megérkeztek. Üdvrivalgás tört ki, amikor a két hős belépett a terembe. Karez észrevett Kerítés hátán valamit. A tüskékbe Cipőfűző volt beragadva. Kerítést elnökké választották, és megkóstolták Cipőfűzőt. - Pfuj, az egész Cipőfűző banda története hazugság! Ilyen rossz kukacot még soha nem ettem - fintorgott Kerítés.

- Nem baj az! - rikkantott vidáman Karez.

- Szinte senki nem tudja, hogy milyen rossz ízűek Cipőfűzőék. A tett a fontos! Elkaptuk a legjobb kukacbanda legjobb tagját, és ezért a lárvahajkurászó

klubnak nagyon jó híre fog terjedni. Éljen Kerítés! - Éljen, éljen! - visszhangozták a többiek. A vigyorgó Kerítésből így lett bandavezér, és a legügyesebb kukacfogó az egész erdőben.

Váradi Lilla (12 éves, Balatonakarattya)

A KICSI SÜNI ÉS A KINCS

Egyszer volt, hol nem volt, az erdő közepén a sünlakban élt egy lány süni - a neve Süni anya volt - és a párja, akit Süni apának hívtak. Egy napon Süni apa elment al-
máért. Süni anya pedig meglátogatta azt a nagy tölgyfát, ahol imádkozni szokott azért, hogy végre kicsinyei szülessenek. Miután hazaért a tölgyfától erős fájdal-
mat érzett, ami azt jelentette, hogy nemsokára megszületnek a kis sünik. Amire Süni apa hazatért már meg is születtek a kicsik.

Nagyon örültek a szülők a már rég várt kicsiknek.

Másnap reggel Sün apa nagyon korán ébredt, hogy élelmet szerezzen a piciknek. Ezalatt sün anya kicsinyeit szoptatta. Sün apa három almával érkezett vissza. Nagyon boldogok voltak az ifjú szülők.

Amikor a kis sünik nagyobbak lettek, akkor sokat játszottak. Egy nap a legkisebb süni - Csillag -, aki igen sokat rosszkodott, talált egy lapot.

A lapon ez állt: “Ha egy süncsaládban a legkisebb sün sokat rosszkodik, akkor az neveletlen”.

Csillag nem értette mit jelent ez. Úgy gondolta, hogy elérte őt a balsors! Ijedtében csak szaladt, szaladt, meg sem állt egy jó darabig!

Sün anya és Sün apa hiába várták haza Csillagot. Nagyon szomorúak voltak, hisz azt gondolták, hogy elvesztették gyermeküket.

Útja során Csillag találkozott egy kiscicával, akitől először nagyon meg-

jedt, ezért összegömbölyödött. A kiscica így szólt hozzá: „Nem akarlak bántani, csak segíteni szeretnék neked! A nevem: Mili.”

Miután Csillag mindent elmesélt új barátjának, Mili azt mondta: „Elkísérlek, veled megyek!”

Mentek, mendegéltek, majd egy folyóhoz értek, amin át kellett volna menni.

- Én utálok a vizet! - szólt Mili.

Ekkor hirtelen egy kisbárány ugrott elő egy bokor mögül és azt mondta: „A nevem Virág és én átviszlek titeket a folyón!”

Csillag és Mili felült a bárányka hátára, aki átvitte őket a folyón. Közben Csillag mindent elmesélt Virágnak a balsorsról.

- A lakatlan szigeten egy bokor alatt találod a sünik kincsét, amely segítségével életed végéig elkerül a balsors!

A lakatlan szigetre a krokodilok taván vezetett a kis barátok útja. Mili nagyon félős volt és rettegett. Csillag így vigasztalta: „Óvatosan, csöndben átmegyünk a krokodilokon!”

Szép lassan átmentek az első krokodilon, majd a másodikon és így tovább. Bár nagyon óvatosak voltak, a tizedik krokodil észrevette őket, ám ők akkorát ugrottak ijedtükben, hogy a partra értek, mielőtt a tizedik krokodil elkapta volna őket.

Folyamatosan haladtak a cél irányába, de az idő egyre csak fogyott. Virág így szólt: „Ha nem sietünk, akkor a kincs estére eltűnik!”.

- Jól esne egy kis tejezske - nyávogott Mili.

- De ha visszamegyünk tejet inni, akkor nem érünk időben a kincshez! - háborodott fel Virág.

- Ne vitatkozzatok már! - szólalt meg Csillag.

- Tulajdonképpen a vakondoktól is kérhetünk tejet - mondta Virág. A közelben élő vakondcsalád azonban nem adott tejecskét a vándorcsoportnak, így szomjasan folytatták útjukat.

Mentek, mendegéltek és egy zúgó patakhoz értek. Csillag, Virág és Mili már nagyon szomjasak voltak. Először Csillag, majd Virág ivott a patakból, utánuk pedig Mili szeretett volna, de őt hirtelen elsodorta a zúgó patak.

- Segítség, segítség! - kiabálta Mili.

- Van egy ötletem! Gyorsan egy fatörzset! - kiabálta Csillag.

Virág és Csillag egy fatörzsen ülve várták a vízesés alatt a sodródó kiscicát, aki szerencsére éppen a fatörzshöz esett.

A fatörzsen ülve ringatóztak a vízen a kis barátok.

Barlangon át és hegyek lábánál vezetett útjuk. Egyszer csak partra vetette őket a víz. Már igen hosszú ideje mentek, de még mindig nem értek a lakatlan szigetre.

Egyszer csak, miközben bandukoltak, találkoztak egy fülesbagollyal. Megkérdezték hát tőle:

- Melyik a legrövidebb út a lakatlan szigetre?

A fülesbagoly útba igazította a vándorokat, akiknek még át kellett kelniük a tengeren. Ismét egy fatörzsen ülve próbálták átjutni. „Ott a lakatlan sziget, végre megtaláltuk!” - kiabálta Csillag. A lakatlan szigeten a bokor alatt meg is találták a kincset, amiért ilyen hosszú utat tettek meg.

- Mili majd én viszem! - mondta Virág, de véletlenül kicsúszott a szájából és a kincs eltörött.

Ekkor egy szellem jelent meg előttük.

- A barátságotok, kedvességetek és a kitartásotok segítségével jöttetek el a kincsért. Mit tanultál ebből a kalandból? - kérdezte a szellem Csillagtól.

- Nem szabad állandóan rosszalkodni! Új barátokat szereztem, akik segítettek nekem. De nagyon hiányzik a családom, aki azt sem tudják mi lett velem. Az ő kincsük én voltam! Szegények, mit érezhetnek most!

- Látod, látod a kincsed már megtaláltad! Siess haza, várnak téged!

Csillag és barátai elköszöntek a szellemtől és hazaindultak, de hamarosan elaludtak egy kis dombon, mert már nagyon fáradtak voltak. Ám Csillag hirtelen ráeszmélt, hogy nem aludhatnak. A Holdra nézett és nagyon honvágya volt.

Csillag felébresztette a barátait. Ők is a Holdra néztek. Csillag már nagyon

sírt a honvágya miatt. Kis barátai megvigasztalták. Megbeszélték, hogy másnap kora reggel folytatják útjukat hazafelé, de pár óra alvásra mindenkinek szüksége volt még.

A hazafelé út sokkal rövidebbnek bizonyult.

- Ott van a házunk! - kiáltotta Csillag. Odaszaladt a sünlakhoz és bekiáltott. Sün anya szomorúan jött ki a házból, de amikor meglátta Csillagot, nem hitt a szemének. Csak sírt és sírt örömeiben. A többiek is kijöttek a házból és megölelték az elveszettnek hitt Csillagot.

Nagy volt az öröm!

A sün család megvendégelte Csillag kis barátait, Milit és Virágot. Vacsora közben mindent elmeséltek izgalmas kalandjaikról a kis vándorok.

Csillag ezután soha többé nem rosszalkodott, és megtanulta, hogy a legnagyobb kincs ő a szülei számára, ahogy ti gyerekek a ti szüleitek számára!

Pintér Lili (10 éves, Tamási)

SÜNI SEGÍT

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kerek, sűrű erdő. Ott lakott egy kedves, jószívű süni. Úgy hívták Zsüli.

Egy napon sétálni indult. Az erdő közepén, ahol a legsűrűbb a bozót, ott bolyongott egy öreg ember. Kiderült, hogy szegény kirándulni jött és elvesztette társait.

Zsüli segített neki egy kis erdei viskót építeni. Ezentúl jó barátok lettek. Minden nap meglátogatta és elkísérte mindenhová.

Történt egyszer, hogy a barátját ágyban találta Zsüli. Kiderült, hogy a bácsi súlyos beteg, fel sem bír kelni. Zsüli gyógyfüveket és gyümölcsöket gyűjtött, amiből levest főzött a bácsinak. Amitől öreg barátja meggyógyult. Azóta boldogan járják együtt az erdőt.

Erdei táncsuli

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy kerek, sűrű erdő. Ott lakott egy kedves, jószívű süni. Úgy hívták Zsüli.

Jó barátságban volt az erdő öregével, aki minden nap furulyázott neki. Egy napon meglátogatta az unokája, Kriszti az öreget. Megtanította Kriszti Zsülit táncolni. Elhatározták, hogy az erdő lakóit is megtanítják táncolni.

Zsüli meghívta az erdő összes állatát az öreghez. Összegyűltek a kunyhó előtti tisztáson. A kislánytól mindenki félt, de süni megnyugtatta őket. Nagyon szépen táncolt mindenki, amire este lett. Kriszti és Zsüli örültek, mert egy szép csoportot alakítottak. Az öreg ezután még szebben furulyázott. Mostantól mindenki hozzájuk járt táncolni.

Juhász Krisztina (8 éves, Gyula)

Titokzatos sün-történetek

A könyv megjelenését a Vadonleső program keretében,
a Földművelésügyi Minisztérium támogatta.

Kiadja:

Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság

Felelős Kiadó:

Füri András, a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság igazgatója

Felelős Szerkesztő:

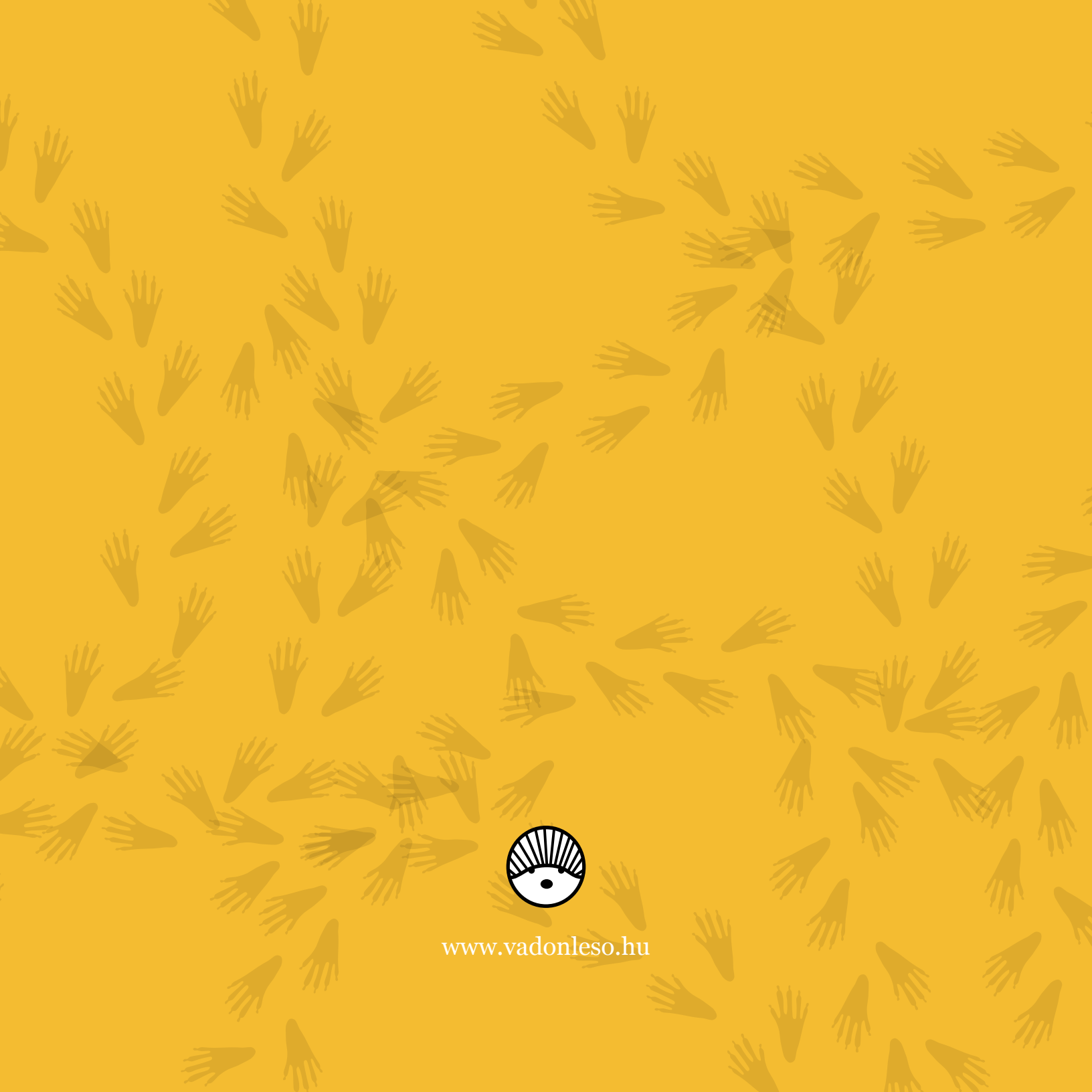
Bakó Botond, Váczi Olivér

Tördelte és a borítót készítette: Égibook Graphics

Készült a Kiadó gondozásában, Budapest 2014

www.vadonleso.hu
vadonleso@fm.gov.hu

www.vadonleso.hu